VASILE PETRE FATI

cum am crescut un zmeu

EDITURA ION CREANGĂ

VASILE PETRE FATI

cum am crescut un zmeu

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI, 1976

coperta și ilustrațiile:
OCTAVIA ȚARĂLUNGĂ

Cum m-am rătăcit într-o poveste sau a fost odată ca niciodată

Ca să poți începe o poveste trebuie să privești la zăpada de afară, trebuie să te uiți îndelung la norii de pe cer, la bobul de rouă, la atîtea și atîtea lucruri aproape nebăgate în seamă. Despre toate acestea poți să povestești întîmplări din cele mai neauzite cu putință, atunci cînd focul aprins pare un cerb cu coarne de flăcări, care ar putea să îngenuncheze chiar lîngă tine.

Mulți se feresc de zmei pînă la adînci bătrîneți și se tem pentru totdeauna. Altădată am numărat pînă la zece și pe loc mi-au apărut vrăjitoarele ascunse într-un colț al casei. Dacă aprinzi un sfeșnic de argint poți vedea toate acestea aievea și, mai ales, nu-ți mai este teamă de nimic.

Cînd balaurul își aruncă de departe buzduganul în poarta castelului înseamnă că mai ai multe de povestit, că încă povestea nu s-a terminat. Într-una din zile am întîlnit într-un colț al casei cîțiva slujitori îmbrăcați în veșminte aurite.

— De unde veniți? am întrebat.

— Venim de peste mări și țări, nu se cunoaște?

— Cum să nu, cum să nu...

Am observat că în mîini țineau fiecare cîte-o casetă, așa încît am întrebat din nou:

— Ce sînt acelea din mîinile dumneavoastră?

— Sînt casete din lemn de brad... Miroase dacă vrei...

— Ce miros frumos, am zis, parcă am fi într-o pădure, nu-i așa? Dar la ce vă trebuie?

— În casetele acestea sînt sfaturile cele mai folositoare pentru copii. Cum te cheamă?

— Corniță, dacă vreți să-mi spuneți așa...

Cu adevărat, în casetele acelea din lemn de brad erau sfaturile cele mai bune din lume. La miezul nopții simt că de fiecare dată trebuie să sosească un sol de departe al împăratului dîndu-ți o veste greu de crezut despre căderea petalelor de mac sau despre alte fapte vitejești neștiute de nimeni. Dacă te uiți bine în jurul tău vezi imediat cum împăratul face semn cu mîna dreaptă, furtunii, și furtuna se oprește; printre crenelurile uriașe văd lesne cum vînturile obosite se întorc în evantaiele doamnelor de la curte, cum tunetul trece printre străji pe nesimțite.

Am văzut că numai la amiază, cînd cărăbușii sînt somnoroși și lalelele se deschid doar la sunetul trompetelor, se poate da o luptă dreaptă. Va învinge cel care va bea mai mult sirop, ca să prindă noi și noi puteri. Așa se face că într-o seară craiul cel frumos mi-a cerut adăpost.

— Bine, dar de unde vii? am întrebat. Atîta drum pînă aici...

— Am trecut peste prăpăstii mari de turtă dulce.

— Și?

— Am întrebat pe geografi bătrîni și pe astrologi cum trebuie să merg printre potecile din stafide și printre serpentinele amețitoare de zahăr...

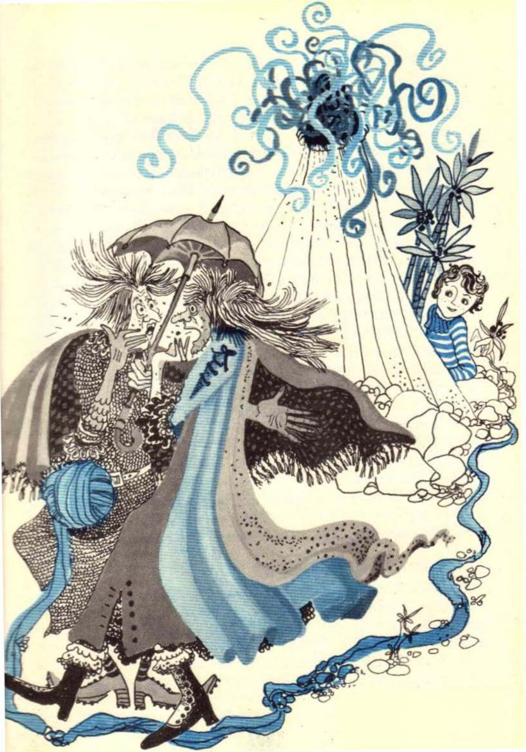
— Ce drum lung...

— Am venit pentru adăpost, la noapte!

L-am primit pe loc și craiul cel frumos a adormit de îndată.

Odată mi s-a întîmplat un lucru de necrezut: m-am rătăcit într-o poveste. În toate părțile unde mă uitam mirosea a zmei. Era foarte tîrziu, nu mai puteam face nimic. Să te rătăcești într-o poveste e un lucru de care nu mai auzisem pînă atunci și mă gîndeam că poate adormisem de vreme ce mi s-a putut întîmpla lucrul acesta.

Ca să-mi dau seama unde sînt mi-am căutat repede periuța de

dinți, dar în nici o poveste nu găsești o periuță de dinți adevărată. Acum ce-o să mă fac, cum o scot la capăt? Îmi era teamă pentru că peste tot mirosea a zmei. Dacă aș fi avut un băț de chibrit l-aș fi aprins pe loc; zmeii se tem de chibriturile aprinse pe întuneric.

Era prima dată cînd mă rătăcisem într-o poveste și mi se părea că văd de departe luminile casei mele. «Am să merg în vîrful picioarelor să nu trezesc zmeii», mi-am zis, gîndindu-mă la luminile acelea unde credeam că este casa mea. Așa am și făcut. Mergeam în vîrful picioarelor trecînd chiar prin dreptul unui castel cum nu mai văzusem pînă atunci. Îmi era frică de tot ce avea să se întîmple pentru că într-o poveste se întîmplă atîtea și atîtea lucruri greu de crezut. Totul părea adormit. Mi-am zis că nu trebuie să mă ating de nimic, pentru că astfel i-aș fi trezit pe toți ceilalți și nu aș fi ajuns niciodată acasă. Dar dacă în castelul de diamant se află periuța mea de dinți?

Am tăcut mult timp privind speriat în urma mea; nu trezisem pe nimeni. Chiar în dreptul castelului era o fată cu părul lung. Culegea flori. Cînd m-am uitat mai bine, am văzut că pe fiecare petală era scris cîte ceva, iar ea încerca să deslușească. Se vedea cît de colo că era nefericită și ar fi trebuit s-o ajut în vreun fel.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Severin, frumoasa Severin.

— Acum trebuie să mă îndrăgostesc de tine, nu-i așa? Dacă nu mă îndrăgostesc de tine nu pot să te mai salvez niciodată de aici.

— Asta e adevărat.

— După ce îmi găsesc periuța mea de dinți am să mă îndrăgostesc de tine și am să te salvez. Altfel nu se poate... O periuță de dinți din lumea mea face tot atît de mult cît un castel de diamant de aici.

— Bine, Cornițǎ, am să te aștept.

Mă gîndeam s-o întreb pe fata aceea cu părul lung, pe frumoasa Severin, dacă povestea ține mult, în așa fel încît să știu cît mai am pînă acolo unde vedeam luminile casei mele. Am tăcut, de teamă să nu trezesc pe nimeni. Și așa obosisem de mers și era tîrziu.

Pe drum am întîlnit un împărat care-și pierduse întreaga împărăție. Acum stătea sub un copac și mînca miez de nucă, fără să-i mai pese de nimic.

— Miezul de nucă este cel mai bun după ce pierzi împărăţia, îmi zise împăratul.

— Aţi fost un împărat viteaz?

— Am fost un împărat din cei mai viteji, dar mi-a plăcut mai mult decît orice bătălie miezul de nucă...

Am plecat mai departe. În urma mea slujitorii împăratului ţineau de-o parte şi alta curcubeul cerului. Începuse să se însereze şi ar fi trebuit să mă grăbesc. Eram speriat pentru că mă urmăreau două vrăjitoare mergînd sub o umbrelă. M-am ascuns după un vulcan pentru a nu fi văzut. Cînd m-am uitat mai bine vulcanul era plin pînă în vîrf cu beteală. Aşa că nu aveam de ce să-mi fac griji. Vrăjitoarele se grăbeau atît de tare, încît păreau că pun la cale ceva. Cînd văd o vrăjitoare îmi ţin respiraţia de frică. Aşa s-a întîmplat şi acum. Mergeau în tăcere sub mica umbrelă strîngînd, ca pe un ghem de lînă, cărarea dinaintea lor, drumul pe care aveam de gînd să mă întorc acasă. Mi-am amintit de fata cu părul lung rămasă lîngă castel. Am trecut pe neştiute pe lîngă ele fără să fiu văzut în vreun fel. Chiar înaintea mea era o cutie poştală. Pesemne că era cutia poştală a vreunei zîne bune. Am privit mai îndeaproape şi am văzut că mica cutie poştală era ţinută în aer, de-o parte şi de alta, de două păsări ciripind fără încetare. Aşa încît cutia poştală era purtată prin tot acel loc, fiecare putînd să lase în scris vreo dorinţă sau vreo rugăminte mai mare. Însemna că eram pe drumul cel bun numai că în toată povestea asta nu era nici urmă de vreo piatră kilometrică, să pot şti cît mai am pînă acasă.

Pe drum am văzut urme de galoş şi mi-am spus că trebuie să fie ale zmeului. Zmeul era încă în putere de vreme ce putea merge pe drumurile acelea.

Sus, la mansardă, am văzut pe zîna cea bună şi mi-am zis încă o dată că mica cutie poştală nu poate fi decît a ei. Zîna cea bună m-a văzut de la mansarda ei, cum treceam înspăimîntat, în vîrful picioarelor. Zîna cea bună ar fi trebuit să ştie că nu căutam altceva decît periuţa mea de dinţi în toată povestea!... Pentru asta poate mi-a şi zîmbit. Îngrijea cît era ziua de mare o floarea-soarelui. Trebuie că multe lucruri să se fi întîmplat sus, în mansarda ei.

— Zînă bună, am întrebat, aici miroase peste tot a zmei...

— Asta așa e... Dar am scăpat pe mulți împărați de la necaz, nici nu știi!

— Cum asta?

— După ce fiecare îmi spune necazul său, supărarea sa, le torn trei picături de mentă pe batistă.

— Atît?

— Atît. Le trece orice necaz.

Pe drum m-am gîndit că poate multe războaie ale împăraților au fost cîștigate numai și numai cu mirosul acela de mentă. Cînd o frunză, toamna, cădea pe pămînturile, pe moșia altui împărat decît a aceluia căruia i s-ar fi cuvenit, atunci cei doi împărați făceau totul pentru a se război. Dar zîna cea bună, pesemne, îi ajuta pe amîndoi să scape de orice supărare numai cu cele trei picături de mentă.

Zîna cea bună închise ferestrele mansardei, gata de a adormi. În depărtare se vedeau pajiști înverzite, copaci încărcați de frunze. Cînd zîna cea bună închidea fereastra mansardei sale, însemna că povestea era pe sfîrșite. Așa că am mers mai departe cu gîndul, că mai aveam de trecut prin destule peripeții pînă să ajung acasă.

Cum m-am întîlnit cu un om care s-a rătăcit într-o oglindă

Acum sînt singur, am mers atîta, am văzut lucruri nenumărate. Cine știe dacă într-o bună zi n-am să povestesc cuiva toate acestea. De fiecare dată cînd vreau să povestesc, mă bate o rază de soare pe obraz și nu-mi mai amintesc bine nici zilele săptămînii. Dar acum observ că cineva mă salută.

— Hei, cine sînteți? reușesc să-l întreb.

— Sînt un domn care vă salută. Mă cheamă Toni.

— Un domn care mă salută? Atît?

— Sînt vrăjit, îmi spuse el și se uită în toate părțile pentru a nu fi auzit în vreun fel.

— Atunci vă salut, domnul meu. Bună ziua. Mă cheamă Cornița.

— Și dumneavoastră sînteți vrăjit? șoptește el.

Nu văzusem niciodată un om vrăjit. Totul la el, mi-am zis, trebuie să fie vrăjit, altfel nu se poate. Era îmbrăcat în frac și în joben, pe care era gata să-l ridice în orice clipă pentru a saluta. Poate că toată vraja de care era cuprins nu era alta decît de a saluta pe cei din jur, tot timpul.

— Nu, eu nu am fost vrăjit, domnule. Niciodată nu am fost vrăjit, i-am răspuns cu tristețe. I-am făcut o plecăciune cum îmi închipuiam că trebuie să se întîmple în astfel de împrejurări.

— Un adevărat domn, am adăugat apoi, pesemne că trebuie să fie tot timpul vrăjit.

Așa cum arăta puteai să juri că era scos dintr-un magazin de povești.

— Trebuie să vorbim în tăcere, domnul meu, îmi ceru el. Altfel îmi pierd toată vraja...

— Ah, iertați-mă... Ar fi trebuit să știu asta. Un om vrăjit trebuie să vorbească tot timpul încet, am repetat mai mult ca pentru mine.

— Dacă vorbiți prea tare aș putea să dispar dintr-o clipă în alta. Și n-o să mă mai puteți vedea niciodată...

— Înțeleg, înțeleg, i-am răspuns cu teamă.

Pentru că știam că poți fi vrăjit în somn cu o nuia fermecată l-am întrebat:

— Ați fost vrăjit în somn cu o nuia fermecată?

— Nu, stimate domn, am fost vrăjit într-o bună zi cînd mă priveam în oglindă. Apoi m-am rătăcit în oglindă pînă am ajuns aici, după cum vedeți. Dar acum sînt cam trist...

— De ce? am îndrăznit.

— Vreau o caleașcă. Nu aveți o caleașcă?

— Nu.

— Ce păcat!

— Dar pentru ce vă trebuie o caleașcă?

— Cum pentru ce? Un om vrăjit trebuie să aibă întotdeauna o caleașcă.

— Și un slujitor, am adăugat eu, înțelegînd despre ce este vorba.

— Și un slujitor... Un slujitor e totdeauna un om de nădejde. Ați vrea să fiți slujitorul meu?

— Aș vrea, dar nu sînt vrăjit.

— Ah, uitasem... Sînt atît de vrăjit...

Aflasem de la omul cu joben că poți fi vrăjit în orice clipă. Pînă voi ajunge acasă voi vedea destule, destule lucruri. Așa că ceea ce îmi rămînea de făcut era să întreb pe cei care-i întîlneam de aici înainte de-o caleașcă și de un slujitor. Dar se vedea cît de colo că nimeni nu-l putea ajuta cu ceva.

Pe drum îmi spuse, cu un glas abia auzit, că toți oamenii pe care îi întîlnise pînă atunci și pe care îi vom mai întîlni pe drum sînt

căzuți sub aceeași vrajă care-l cuprinsese și pe el într-una din dimineți

— Să mergem, am hotărît atunci.

Înaintea noastră se întindea drumul cu mici indicatoare pentru cei care fuseseră odată vrăjiți. Ciudat, pe indicatoare însă nu scria nimic; erau numai desenate cîte-o pară, cîte un fluture sau petale de flori. Oamenii vrăjiți pesemne că îndrăgeau toate aceste lucruri. Din clipa aceea am simțit că sînt și eu vrăjit, pentru că de undeva de departe venea un miros extraordinar de plăcinte.

— Domnule, am mărturisit, sînt și eu vrăjit.

— Cum așa? se miră prietenul meu Toni.

— De la mirosul de plăcinte. Nu-l simțiți?

— Ah, glumiți, n-am auzit una ca asta.

— Dar e adevărat, jur, am reușit să mai spun simțind vraja aceea cuprinzîndu-mă.

— Nu se poate, făcu Toni.

Chiar în clipa aceea i-am arătat prietenului meu un tînăr care trecea prin apropierea noastră fără să ne observe în vreun fel. Tînărul citea mergînd, fără să bage de seamă că înaintea lui se deschidea o prăpastie. M-am înfricoșat la gîndul că tînărul acela va cădea în prăpastie și am țipat. Toni îi făcu un semn. Asta însemna că se cunoșteau.

— E vrăjit, spuse el. Citește mereu aceeași carte, același tom: «Tratat despre căderea eșarfelor în secolul crizantemelor».

— Prietene, începu Toni, văd că citești mereu despre secolul acela îndepărtat. Spune-ne și nouă, dacă vrei, în vremea aceea exista mirosul de plăcinte sau nu?

— Da, mirosul de plăcinte a fost cauza multor războaie și a multor trădări. Uneori în istorie chiar și un semn de carte nevinovat poate să provoace un adevărat război.

— Nu știam, spuse Toni, un semn de carte e un semn de carte. Dar plăcinta a fost vreodată pecete domnească?

— Ah, plăcintele, spuse tînărul simțind deodată mirosul acela venit de departe. Cine știe!...

Și fără nici o legătură cu ce discutam, tînărul ne mai spuse:

— Știința ne învață că în dantele se ascunde cea mai mare trădare omenească.

— Cum așa? Ce fel de știință e asta? N-am auzit de așa ceva.

Ca să poată să-i explice prietenului meu ce înseamnă știința aceea despre care tînărul citea, scoase o mică eșarfă dintr-unul din multele sale buzunare. Afară se întunecă atunci.

— Să ne grăbim, am spus.

Ne-am despărțit de tînărul acela. Cînd ne-am uitat în urmă, tînărul, cufundat în tomul său, trecea pe neobservate atît de ușor deasupra prăpastiei care mă înfricoșase. Abia atunci l-am auzit pe prietenul meu spunînd:

— Acum, da, înțeleg marea știință a lui, adică să poți trece atît de ușor deasupra prăpastiei, asta e știința aceea. Dar e tare greu... Mai bine o caleașcă și un slujitor.

— E atît de vrăjit!

Îmi era teamă să nu rătăcim drumul, pentru că din toate părțile veneau miresme cît mai îmbietoare de zahăr ars, de vanilie, astfel încît cu greu te puteai hotărî în ce direcție s-o apuci. «E adevărat, aceasta e împărăția plăcintelor», mi-am zis, lingîndu-mi buzele de plăcere.

— Uite o casă.

Toni îmi arăta în apropiere o casă în formă de gogoașă.

— Să batem la ușă. Aici stă Moș Lopățică.

— Moș Lopățică? Ce nume e ăsta?

— E plăcintarul cel mai bun.

— Am înțeles.

Boneta lui Moș Lopățică se ivi în prag printre norii de făină.

— Aha, dumneavoastră sînteți vrăjiți, nu-i așa?

— Da, sîntem vrăjiți...

— De la mirosul de plăcinte.

— Da, da, de mai multă vreme!

— Ei, atunci poftiți, intrați înăuntru, uitasem să vă invit.

În toată încăperea nu erau decît cuptoare înroșite, păzite ici-colo de bursuci, ajutoare de nădejde ale lui Moș Lopățică. Într-un colț al încăperii era agățată o planșă uriașă, reprezentînd toate stelele și constelațiile cerului, dar, cum am observat mai apoi, toate planetele și corpurile cerești erau înfățișate prin cornulețe și plăcinte de tot felul.

— Dacă o să mergeți ceva mai departe o să dați de o cetate foarte veche. E lucrată toată numai și numai din zahăr pe băț.

— O cetate atît de veche lucrată numai din zahăr pe băț?

— Vai, ce bunătate!

Ne-am așezat la masă să ne înfruptăm. Toni părea cel mai grăbit, dar Moș Lopățică nu băgă în seamă lucrul acesta. Făcu un semn unuia dintre bursuci și bursucul, cu un nume pe care nu-l auzisem prea bine, dispăru.

— Am să vă arăt lucruri pe care nu le-ați mai văzut...

— Ce bine, m-am bucurat uitînd cu totul de drumul pe care trebuia să-l fac pentru a ajunge acasă.

— Sînteți orator? am întrebat privindu-l cu admirație.

— Da de unde, sînt un biet plăcintar.

Tăcu o clipă, se înroși de-a binelea și adăugă spre mirarea noastră:

— Și astronom.

Bursucul se întoarse, aducînd o uriașă lunetă. Era, cum mi-am dat seama, luneta lui Moș Lopățică.

— Priviți, spuse Moș Lopățică, e o lunetă din secolul trecut. Ne-am strîns toți trei în jurul lunetei, mai întîi cu teamă, apoi cu admirație. Luneta uriașă se rotea în orice direcție în care ai fi vrut să privești.

— O lunetă adevărată, abia am putut să adaug. Toni rămase uimit, nemaiîndrăznind să întindă mîna spre bunătățile bătrînului așezate pentru noi. Moș Lopățică, cun un glas aproape neauzit, ceru să se stingă lumina.

— Priviți, priviți, prin lunetă, mai spuse.

Ne-am repezit amîndoi să privim cerul așa cum ne sfătuise bătrînul plăcintar, dar, în loc de steluțe, de comete, văzurăm cu totul altceva.

— Ah, uite pandișpan, acolo mai spre dreapta, făcu Toni.

— Și cornulețe în toate felurile... N-am mai văzut.

— Nu se vede prea clar din cauza prafului de susan, spuse Moș Lopățică.

— Asta e adevărat. Ce nu înțeleg este cum de se simte de la așa mari depărtări mirosul de chec, pînă aici la noi?

— Ce de covrigei... Trebuie să fie tare buni!

— Mă dor dinții de atîtea dulciuri nemaiștiute.

— Văd o plăcintă uriașă, o plăcintă uriașă care se apropie de noi. E fierbinte și ies aburi din ea...

— Cea mai mare plăcintă descoperită, spuse Moș Lopățică, cea mai mare plăcintă. E trecută și în almanahurile vechi, ca fiind cea mai mare plăcintă.

Era fericit.

— E o lunetă din cele mai bune, am spus atunci.

— Ce galaxii îndepărtate, ce plăcinte, domnule, nu-i așa? zise Toni.

Trebuia să ne despărțim. Moș Lopățică și începuse să se frămînte de munca ce o avea de făcut în noaptea aceea. Plăcintarul scoase cîteva cărți învechite, o riglă și, după un timp, își puse ochelarii și spuse:

— Am să vă spun un lucru care precis că nu-l știți...

— Ce lucru? făcurăm amîndoi.

— Cea mai apropiată stea de noi acum e o scovergă!

— O scovergă?

— Atît? O scovergă?

— Da, spuse Moș Lopățică, se vede și cu ochiul liber. Priviți...

Într-adevăr, se putea vedea, chiar deasupra noastră, o scovergă. Pînă la urmă ne-am despărțit de Moș Lopățică. Pe drum, Toni se întristă din nou și-mi spuse:

— Știi ceva, va trebui să ne despărțim...

— Dar de ce?

— Trebuie să plec singur în căutarea unei oglinjoare. Dacă găsesc o oglinjoară, am să mă privesc în ea și, poate, cine știe, am să scap de vraja de care sînt cuprins. Așa nu se mai poate!

— Și eu trebuie să ajung pînă la urmă acasă, mi-am amintit.

— Numai să găsesc o caleașcă și un slujitor, mai spuse el. Sînt un domn care vă salută, adăugă imediat și își scoase jobenul. Sînt vrăjit!

— Atunci vă salut, domnul meu. Bună ziua!

Cum am rămas în mînă cu o șuviță din părul împăratului

Cel mai mult îmi era teamă de boabele de rouă și asta pentru că alunecînd pe ele puteai să cobori în alte și alte lumi necunoscute. Cineva îmi spunea odată că pot fi găsite încă boabe de rouă din Evul Mediu. Ar fi trebuit să știu lucrul acesta, numai că acum era prea tîrziu. Tresării la auzul unui glas necunoscut:

— Împărate, treziți-vă!

M-am uitat în jurul meu să-l văd pe acela care ar fi putut fi împărat și în acea clipă am alunecat pe micile boabe de rouă, coborînd cine știe unde.

— Împărate, treziți-vă!

Glasul celui care încerca să-l trezească pe împărat părea plăcut, tăiat, parcă,din mici cuburi de gheață. Pentru ce era nevoie de un împărat pe locurile acestea pustii, m-am întrebat, fără să pot înțelege cum ajunsesem pe acele locuri. Majestatea Sa trebuie să fie foarte sărac, mi-am zis, în timp ce glasul slujitorului care încerca să-l trezească pe împărat se prefăcu într-un pod minunat peste care ar fi trebuit să treacă împăratul ca în fiecare dimineață.

Am privit într-acolo; am văzut că în urma primului slujitor veneau alți și alți slujbași și sfetnici, fiecare purtînd pe brațe cîte-o boabă de rouă. Am înțeles că urma ca împăratul să se spele pe chipul

său domnesc cu toate aceste boabe de rouă. Slujitorii erau cu capetele plecate, așteptîndu-și rîndul tăcuți; boabele de rouă străluceau în mîinile lor, dar mi-am zis că poate nu era vorba de nici un slujitor în carne și oase, ci poate doar de strălucirea boabelor de rouă din acea dimineață și numai și numai pentru asta mi se păruse că văzusem atîția și atîția slujitori.

Împăratul se trezi, se ridică cu grijă și abia atunci am reușit să-l privesc cu adevărat; era abia un copil.

— Împărăția voastră, bobul de rouă! mai spuse primul slujbaș.

— Așteptăm mii și mii de boabe de rouă! adăugă cel de-al doilea slujbaș.

— Pacea depinde de un bob de rouă! ceru să fie ascultat altcineva.

— Rouăfobii, cei ce se tem de rouă, sînt împotriva noastră!

— Împărate, treziți-vă!

Împăratul privi șirul lung de slujitori și păru a se înveseli la vederea podului minunat în care se prefăcuse glasul primului slujitor și peste care ar fi putut să treacă cît de curînd. Părea că nimeni nu bagă în seamă că împăratul nu era decît un copil, cu ochii ca doi sîmburi. Un asemenea lucru m-a mirat, dar mi-am amintit chiar atunci, nu știu de ce, că împăratul era sărac și am tăcut.

Slujitorii săi și începuseră să vorbească unul altuia despre recolte, despre prețurile cele mai ridicate din acel an, scoțînd mari registre în care erau trecute toate boabele de rouă din acel an. Împăratul spuse:

— Am visat.

În clipa în care împăratul spuse acest lucru, slujitorii se strînseră în jurul său, gata de a asculta visul întîmplat împăratului în acea dimineață.

— Împăratul a visat! anunță pe toți cei de față primul slujitor și un asemenea lucru trebuia să fie pentru toți o mare bucurie. Trîmbițașii erau de multă vreme pregătiți pentru a cinsti cum se cuvine clipa în care împăratul ar fi visat pentru întîia oară. Împăratul încercă să-și amintească visul și în tot acest timp începuse să cadă de pretutindeni beteală, încît nimeni din cei de față nu mai știa cu adevărat unde se află, gîndindu-se că poate așa trebuia să se întîmple de fiecare dată cînd împăratul ar fi visat unul din visu-

rile cele mai frumoase. Gărzile împăratului, arcașii, paznicii erau cu totul acoperiți de beteală și le era greu din această cauză să mai poată zări, de departe, dușmanii de tot felul ai împărăției și să-i poată anunța la timp.

«Ce fel de vis poate să aibă un împărat?» M-am gîndit imediat că el trebuie să viseze războaie și lupte, arme și suliți, armate întregi, care de luptă, steaguri și otravă. «În visele împăraților e totdeauna puțin praf de pușcă», mi-am zis.

Împăratul încercă să-și amintească visul și cu toții păstrau o liniște adevărată. Cînd priviră cu toții mai bine, văzură ridicîndu-se un abur subțire, molatic, ieșind chiar atunci dintre așternuturile patului împăratului de care vorbesc și atunci înțeleseră că aburul acela nu putea fi altceva decît visul împăratului. Tăcură cu toții.

— Ce frumos am visat! șopti împăratul privind aburul acela cum se ridică deasupra slujitorilor săi.

— Acesta e visul împăratului! spuse, pentru toți, un slujitor.

Am privit într-acolo: aburul se ridica, lăsînd să se vadă turnuri îndepărtate, acoperite cu brumă, piscuri strălucind, spre care urcau soli străini, mari săli de arme acoperite cu purpură. Dar în clipa în care împăratul își aminti în întregime visul, aburul acela dispăru de îndată, fără a putea rămîne în nici un fel vreo urmă. Visul se terminase. Împăratul ceru să se îmbrace.

— Împărate, grăbiți-vă!

— Ce frumos am visat! mai spuse încă o dată împăratul.

O șuviță aurie de păr rămase pe pat în urma visului său și un curtean ceru îngăduința de a păstra șuvița de păr pentru totdeauna, atunci cînd va fi pe cîmpul de luptă, departe de curtea împăratului. Șuvița de păr pluti o clipă în aer, strălucind, și ostașul se încumetă și o luă deodată.

Împăratul începu să se îmbrace; libelule aurite îi țineau în aer hainele pentru a se îmbrăca.

— În arborele genealogic al majestății nu este nici un cariu în dimineața aceasta, spuse unul dintre slujitori, mai mult ca pentru sine, fără a putea fi auzit de către ceilalți. Era limpede că era unul dintre acei slujbași puțin devotați împăratului și am hotărît să nu spun nimic, ci să privesc totul, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Hainele împăratului erau atît de frumoase, încît atunci cînd el se hotărî să coboare treptele astfel îmbrăcat, se auzi un murmur de uimire. Împăratul era chiar înaintea mea, cu o haină subțire, țesută din boabe de rouă, cu mînecile lungi împodobite cu steluțe albastre. Libelulele care ținuseră haina împăratului în aer se transformaseră în mici agrafe pe umerii hainei și am înțeles că tot ele aveau datoria să-l dezbrace pe împărat oricînd acesta ar fi dorit. Podoaba cea mai de preț a împăratului strălucea orbitoare, ca pe fundul mării. O asemenea podoabă, o asemenea piatră scumpă, nu ar fi putut prețui, cum mi se păruse pînă atunci, mai mult decît șuvița de păr dăruită osteanului acela. De aceea, pentru mine, o șuviță din părul împăratului este mai prețioasă decît toată împărăția sa, pentru că, privind-o, poți să-ți amintești de acel împărat pe care l-ai întîlnit cîndva. Dar poate întreaga împărăție a sa, pînă la urmă, nu era mai mare decît o șuviță de păr și nu ceea ce credeau slujitorii săi sau însuși împăratul.

— E tîrziu, împărate, trebuie să ne grăbim, încercă să-i reamintească cineva.

— Să ne grăbim? întrebă împăratul.

— Dintr-o clipă în alta poate să răsară soarele...

— Soarele va răsări și va usca toate boabele de rouă. Nu sîntem decît niște bieți slujitori de rouă...

Am înțeles atunci de ce împărăția sa trebuia păzită ziua și noaptea de către gărzi și arcași: soarele putea să răsară dintr-o clipă în alta, boabele de rouă ar fi putut pieri, sărăcind pentru mult timp toată împărăția și tot ținutul acela. Chiar viața împăratului era, în fiecare dimineață, amenințată, dar împăratul era abia un copil și copiii-împărați nu știu niciodată că boabele de rouă pot pieri atît de ușor. Împăratul ar fi putut rămîne sărac pentru întreaga viață.

M-am aplecat asupra soborului de boabe de rouă și am spus:

— Împărate, eu sînt un străin, casa mea e departe...

Împăratul mă privi fără să fie uimit în vreun fel, îmi zîmbi ca și cînd ar fi știut totul despre mine de multă vreme.

— Casa ta e departe, întrebă el, unde?

În clipa aceea am și uitat unde anume poate să fie casa mea cu adevărat, poate din teama de a nu greși cu nimic în fața sa sau poate pentru că niciodată nu mă gîndisem mult timp la lucrul acesta.

— Împărate, casa mea e pe pămînt.

— Împărăția mea e mai mare decît cele cîteva petale, cum vezi aici, îmi arătă el în semn că înțelege distanța atît de mare care desparte împărăția sa de casa mea.

Am făcut și eu un semn că înțeleg că împărăția sa se întinde mai mult decît ce se putea vedea în apropierea noastră. Era pentru prima dată cînd stăteam de vorbă cu un împărat și chiar i-am mărturisit aceasta. Păru a se bucura la auzul acestor vorbe. Abia atunci am privit mai bine și am văzut în apropiere un greiere cu inele false, cu briliante și giuvaeruri pe mîini, care juca, nestingherit de nimeni, cărți, fără să-i pese cu nimic de împărat. Împăratul îmi spuse că este un artist cunoscut al curții sale, blestemat să rămînă toată viața garderobier.

— M-am rătăcit printre boabele de rouă, am îndrăznit să-i spun.

Mă gîndeam să-i amintesc că poate străjile erau adormite, de vreme ce am putut ajunge aici pe nesimțite. Împăratul îmi ghici gîndul și-mi spuse în șoaptă:

— Străjile mele mai adorm înspre zori... Împărăția mea strălucește numai atunci, și împăratul păru că se întristează, aducîndu-și aminte de un lucru știut numai de el.

Mă simțeam vinovat că am putut să-l întristez, trezindu-i gîndul acela ascuns, că soarele va răsări și atunci împărăția sa va dispare. Micul împărat al boabelor de rouă îmi părea cel mai harnic dintre cei din jurul meu. Știam că toată noaptea trebuiau păzite, vegheate mii și mii de boabe de rouă.

— Ce s-ar întîmpla, am îndrăznit să-l mai întreb, fără aceste mii și mii de boabe de rouă?

Tocmai atunci am văzut trecînd chiar prin dreptul meu slujbași ai împăratului, încărcați cu atlase uriașe, în care trebuia trecută marea avere a boabelor de rouă.

— Iarba și florile s-ar ofili, îmi răspunse un slujitor întristîndu-se.

— Pămîntul n-ar mai prinde nici un rod, își îngădui să-mi răspundă un altul.

— Toate vietățile pămîntului ar pieri...

— Lumina soarelui ar usca totul în jurul său...

— Împăratul boabelor de rouă este singurul care aduce răcoare

pentru vietăți, pentru toate ierburile și florile pămîntului.

— Împărăția aceasta este întinsă peste tot...

— Peste tot unde sînt boabe de rouă.

Într-adevăr, boabele de rouă răsăreau pretutindeni în timpul nopții, străluceau în întuneric pe cărările cele mai îndepărtate ale grădinilor, pentru ca în zori, cînd soarele apărea, să piară fără nici o urmă. Înțelegeam pe dată cît de mare nevoie au grînele, animalele și florile de pe pămînt de un împărat al boabelor de rouă, care să vegheze întreaga noapte.

— Ca să poți să conduci o asemenea mare împărăție trebuie să fii cel mai harnic...

Mi-am zis: dacă împăratul acesta, copil, ar fi un leneș, atîtea și atîtea din holdele pămîntului ar pieri într-o clipă. În fiecare dimineață împăratul boabelor de rouă trebuia să colinde pe micile întinderi, să asculte din depărtări marile vînturi, care ar fi putut să-i pustiască împărăția, să vegheze fiecare fir de iarbă abia ieșit din pămînt, să ajungă pînă la cele mai îndepărtate colțuri ale planetei. «Un adevărat împărat cu toate că este abia un copil și pare atît de neajutorat!» Cu acest gînd l-am întrebat pe împăratul boabelor de rouă:

— Dacă ar ajunge un leneș aici, ce-ați face cu el?

— Un leneș, se miră împăratul, ce este acela?

Am încercat să-i explic împăratului ce este acela un leneș. Mi-a mărturisit că nu auzise în întreaga sa împărăție de un slujitor leneș.

— Cineva care să nu se îngrijească de nimic? Asta nu se poate... Aici toți muncesc după puterile lor, dar un leneș... Nu, nu-mi amintesc.

Curtea împăratului, slujitorii se strînseră în jurul său.

— Ai să călătorești mai departe, nu-i așa?

— Aș vrea, am încercat să-i răspund, cu toate că nu știam ce avea să se întîmple de aici înainte.

— Drumul spre casa ta e încă departe... Acum n-o să-ți mai fie teamă de boabele de rouă ca la început.

Din toate părțile, împăratul acesta era chemat, ascultat, iar poruncile lui păreau a fi din cele mai hotărîte cu putință. O clipă m-am gîndit să fiu asemeni lui în tot ce mi se va întîmpla de aici înainte.

Chiar în clipa cînd aş fi vrut să-i mai spun ceva, împăratul pieri, alături de întreaga sa curte. M-am trezit în mînă cu o şuviţă de păr, aurie, asemănătoare cu şuviţa de păr dată oşteanului acela, în zori. Împăratul plecase, dar îmi lăsase o şuviţă din părul său, pentru a putea s-o privesc la fiecare apus de soare, încît să-mi amintesc şi în acest fel de el, de fiecare dată cînd aş fi vrut.

Cum am mințit preschimbîndu-mă într-un fulg de zăpadă

Ca să poți să te întorci acasă trebuie să-ți amintești bine casa aceea, locul unde ar trebui să fie casa ta. Tocmai un asemenea lucru nu mi-l aminteam. Poate pentru că mirosul ierbilor mă amețise dintr-o dată, poate pentru acest lucru nu-mi mai aminteam mai nimic. Numai cînd nu-ți mai amintești bine casa unde stai, mi-am zis, numai atunci ești un copil. Numai copiii uită asemenea lucruri. Oamenii mari nu-și uită niciodată casa, se întorc întotdeauna grăbiți acolo, văd fumul casei ieșind pe horn, ferestrele aburite de ger, dau bună ziua și-și spun încă de departe: aceea e casa mea.

Cînd mi se face frică, cînd îmi este teamă de ceva, cînd nu mai știu să mă întorc acasă dau, de fiecare dată, de-o ghindă pe cărare. Atunci îmi trece teama. Așa și acum; îmi era teamă că m-am rătăcit și iată că am găsit o ghindă pe cărarea ce pornea din grădină. E o ghindă adevărată și nu-mi mai este teamă de nimic. O ghindă găsită pe cărare poartă noroc și trebuie să crezi în noroc cînd călătorești atît de mult.

— Am să deschid ghinda asta cu orice preț.

Ghinda se deschide greu, e o ghindă de stejar bătrîn.

— Cornița, să nu desfaci ghinda, să nu desfaci ghinda, mă aud strigat.

Mă uit într-acolo să văd cine poate să spună lucrul ăsta. Vai, e chiar stejarul de unde a căzut ghinda!

— Dar de ce?

— Cum de ce? dacă desfaci ghinda o să vină iarna...

— Chiar e adevărat?

— Da, îmi spuse copacul aplecîndu-se o clipă. Şi n-ai să mai găseşti drumul către casă, toate cărările au să fie acoperite cu zăpadă... «Nu se poate să nu ajung pînă la urmă acasă, aşa că-i mai bine să desfac ghinda. Asta e. În poveste se întîmplă atîtea minuni, aşa că tot o să ajung pînă la urmă acasă...»

Cei mari cînd găsesc o ghindă pe cărare se întreabă întotdeauna «La ce e bună asta?» şi cînd aud că nu e bună la nimic uită de ghindă şi se gîndesc la alte treburi ale lor.

Am deschis ghinda şi deodată a început să ningă pretutindeni în jurul meu. Era adevărat, venise iarna. Cînd vine iarna e un lucru frumos, dar acum totul se întîmplase din vina mea. M-am uitat în jur: am văzut o ceată de pitici purtaţi pe cîte un fulg de zăpadă. Erau fulgi de zăpadă veniţi de undeva de departe şi pesemne că piticii aceia veniseră dinspre casa fulgilor de zăpadă.

— Am fost fulgi de zăpadă, murmură ca pentru sine un pitic.

— Aţi fost fulgi de zăpadă? am întrebat. Cum asta?

— Da, mi-au răspuns mai mulţi, o dată am minţit şi pentru asta am fost prefăcuţi o vreme în fulgi de zăpadă...

— Am înţeles, am înţeles, dar dacă spui adevărat, dacă nu minţi, adică...

— Dacă nu minţi?

— Am minţit o dată — am spus — şi abia am şoptit lucrul acesta, cînd m-am simţit luat de vînt, aproape plutind alături de alţi şi alţi fulgi de zăpadă. Mi-am amintit cum minţisem atunci, de parcă în clipa aceea se petrecuse totul.

— Vezi, ai minţit, spuseră piticii. Altfel nu te prefăceai şi tu în fulg de nea. Ce minciună ai spus? zi-ne şi nouă.

— Am minţit că am văzut pompieri jucînd ţintar în faţa unui mare incendiu...

— Cornită, dar eşti un mincinos pe cinste... Acum nu ne minţi?

— Nu, nu... Am mai minţit că am un semn de carte pe care dacă

îl ai nu mai e nevoie să citești nici o lecție, nici o carte, el îți spune totul...

Riseră cu toții de minciunile mele și plecară. «Acum ce-o să se întîmple, dacă mint și cînd sînt preschimbat într-un fulg de nea?» Nu mă gîndisem că trebuia să fac totul ca să nu mai mint, pentru că altfel nu aș mai fi ajuns niciodată acasă.

După cum am văzut, erau mulți copii care mințiseră cîndva și se preschimbaseră în fulgi de zăpadă, dar erau și oameni mari care mințiseră o dată și acum, preschimbați în fulgi, întrebau nerăbdători cît e ceasul, să poată ajunge cît mai repede pe pămînt. Le-am zîmbit și lor, în semn că înțeleg tot ce se întîmplă cu ei și să nu-și facă nici o grijă, pentru că, din partea mea, nu o să se afle nimic. Cînd un om mare minte înseamnă că el a fost atunci foarte grăbit, că vrea să cîștige cît mai mulți bani sau că este trist. Dar atunci cînd un copil minte trebuie că treaba asta se întîmplă pentru că el... Minte pe loc și tot pe loc se preschimbă într-un fulg de zăpadă.

Cînd te preschimbi în fulg, tot timpul ți se pare că adormi, că visezi, te crezi cu ochii gata-gata de a adormi. Cum stăteam ghemuit în micul fulg de zăpadă am început să privesc orașul, casele. În alt fulg am văzut un funcționar citind liniștit ziarul de dimineață, așteptînd să ajungă cît mai repede pe pămînt. Ceva mai departe, în alt fulg, stătea un bătrîn care se plîngea că-și uitase ochelarii acasă, mai încolo un polițist în poziție de drepți și chiar aproape de mine un tînăr scria, aplecat peste o foaie de hîrtie, o scrisoare, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat în acea dimineață.

— Ce vezi de-acolo? mă întrebă bătrînul care își uitase ochelarii acasă.

— Văd tot orașul, am răspuns politicos.

— Ochelarii mei nu se văd?

— Nu se văd, domnule.

I-am spus că trebuie să coborîm, lucru care l-a bucurat foarte tare. Funcționarul și-a împăturit ziarul, s-a uitat în dreapta, în stînga, să nu fie văzut de cineva.

Bătrînul care își uitase ochelarii acasă privi în sus gîndindu-se prin ce trecuse în dimineața aceea. Cum coborî pe pămînt polițistul începu să facă ordine printre cei care coborau tocmai atunci.

Mulți îl salutau cu respect, crezînd că el le salvase viața și de astă dată. Numai tînărul acela continua să scrie o scrisoare, chiar și aici pe pămînt, fără să bage în seamă pe ceilalți. Era o scrisoare importantă și m-am gîndit că atunci cînd tînărul acela va termina scrisoarea va îmbătrîni. Mi-a părut rău.

Abia aici pe pămînt oamenii își dădeau bună ziua unul altuia, în semn că se cunosc de undeva, își zîmbeau, se întrebau de sănătate, își aduceau aminte că se cunosc de multă vreme și erau mulțumiți de asta. Cît timp mințiseră, cît timp fuseseră preschimbați în fulgi de zăpadă, păreau a nu se cunoaște în nici un fel sau poate nu voiau să se cunoască în nici un fel.

— Ce frumos a nins, spuse funcționarul. Tuși și plecă grăbit.

— O ninsoare bogată, zise bătrînul, ca acum douăzeci de ani, o ninsoare adevărată, și dispăru.

— Iarna și-a făcut datoria de astă dată, spuse polițistul.

— Ah, ninge, adăugă tînărul, și nu am terminat scrisoarea.

Nici unul dintre ei nu-și amintea că mințiseră în acea dimineață. Am privit fulgul de zăpadă în care stătusem în acea dimineață. «Am rămas singur», am spus. «Dacă am rămas singur trebuie să-mi amintesc cine sînt. Sînt un copil, Corniță, care mințise cîndva și se preschimbase în fulg de zăpadă, care se poate topi într-o clipă.»

— Ai să-ți aduci aminte de mine? întrebă fulgul de nea, atît de sfios încît îmi era teamă să nu dispară pe loc.

— Am să-mi aduc aminte, am șoptit. Înainte de a adormi, cînd mi se face somn...

— Dacă mă minți și acum, murmură el.

— Ah, nu, nu, am spus rușinat, nu mai vreau să mint.

— Atunci trebuie să plec...

— Cineva a mințit, nu-i așa?

— Așa e, așa e, cineva a mințit și trebuie să se preschimbe în... Era prea tîrziu, așa că micul fulg dispăru în înaltul cerului.

Pentru că rămăsesem singur, m-am gîndit că poate nu există fulgi de nea în care să se preschimbe cei care mint, ci numai oameni care au mințit. Fulgii de nea se topesc atît de repede și pentru asta poți spune că ei nici nu există. Există doar oameni care mint, atît. Eu nu vreau să fiu printre ei.

Cum am încercat să descriu o grădină, un bătrîn grădinar cu pipă și alte întîmplări vesele de tot

Acum am să încerc să descriu o grădină în care am ajuns în cele din urmă. Era o grădină atît de mică, încît îl auzii spunînd pe grădinarul bătrîn:

— Am să aduc niște nori frumoși pentru voi să lumineze întreaga grădină.

Nu peste multă vreme îl și vedeam pe grădinar dînd drumul, din mîini, la patru nori frumoși. Îi privii tăcut cum se așază pe cer, într-un fel pentru totdeauna. Grădinarul pe care l-am întîlnit atunci era bătrîn și-i plăceau norii. Cu toții știam asta. Chiar și omizile. Cu greu un fluture se ridică să cerceteze micii nori. «Mai trebuiau atîtea în grădina asta», își spunea, pesemne, fluturele din înaltul cerului. De sus, grădina se vedea mai mică decît o batistă. Nici negul de pe obrazul grădinarului nu se mai vedea de sus, din cer, un neg de care, se vede treaba, fluturele se temuse multă vreme.

Priveam liniștit cum se înalță fluturele, încercînd să zărească norii în lumina orbitoare a soarelui.

— Hei, ce-ai făcut, am strigat fluturelui, nu vezi?

Fluturele, odată ajuns sus, micii nori se înspăimîntară la vederea lui, așa că se strînseră unul în altul, încît nu se mai vedea pe cer decît un singur nor.

— Vai, spuse fluturele, i-am speriat. Erau atît de frumoşi! Cum te cheamă?

— Mă cheamă Cornită, aşa să ştii.

— Dar de ce eşti supărat?

— Am să-ţi spun: norii aceia s-au speriat şi cînd o să coboare întunericul o să plece nevăzuţi, pentru totdeauna.

— O să-i căutăm peste tot... Nu se poate.

— Viaţa norilor este grea, am mai spus apoi.

— Vai, am să cobor, am să cobor, îşi spuse fluturele.

Cum cobora din înaltul cerului părea şi el un mic nor argintiu, tremurător.

Mi-am zis: aici în grădină erau zile din cele mai frumoase. De aceea am intrat în vorbă cu grădinarul, care tocmai îşi scotea ceasul să afle cît era ora. Dar aici toate ceasurile arătau ora pe care o doreai.

— Acum începe o nouă zi, îmi aminti bătrînul.

— Văd asta după felul cum soarele a răsărit deasupra gărgăriţelor...

Primii care se sculaseră erau piticii grădinii, aşezaţi cu toţii în gura scorburei. Alunecau pe roua de dimineaţă, se ascundeau sub ciuperci, de teama grădinarului, pentru ca mai apoi să adoarmă în plasele subţiri ale paianjenilor. Începură să ciripească păsările grădinii; asta însemna că ziua a început cu adevărat. Abia puteam să deosebesc ciripitul păsărilor de sforăielile piticilor adormiţi de oboseala jocurilor lor.

— Seara, copacii îşi retrag crengile somnoroase... Aşa e aici, aşa adorm ei...

— Şi în zori?

— În zori îşi scot crengile din nou spre cer. Cîte un copac mai uită şi atunci trebuie să-l trezesc din greu.

Pînă şi omizile se treziseră, ele care niciodată nu înţelegeau ce se întîmplă în jurul lor şi nici de ce este nevoie de un grădinar într-o grădină atît de mică, încît abia puteau încape ele. Nimeni nu le băga în seamă sau poate mi s-a părut.

— La urma urmelor, la ce folosesc omizile, Cornită? mă întrebă o prigorie.

— Ele devin fluturi...

— La nimic, la ce să folosească?

— Păi vezi? Pentru ce să mănînce ele frunzele? Mai bine, eu zic, să facem o cale-ferată în grădină și să folosim omizile drept locomotive. Ne-am plimba de minune toată ziua...

— Sînt atîtea de văzut, în grădină...

Omizile închideau un ochi, apoi pe celălalt, nu înțelegeau nimic din tot ce se povestea în jurul lor. Toată ziua cît era de mare se gîndeau doar la mirosul acela minunat de levănțică.

— Uite, se trezesc și păpădiile, auzii un bursuc. Priviți, au cearcăne. Ha, ha, ha...

— Unde sîntem, unde sîntem?

— Abia am ajuns la marginea cărării!

Am aflat mai tîrziu de la bătrînul grădinar că păpădiile se încumetaseră să pornească spre oraș, dar de fiecare dată se trezeau tîrziu și orașul era atît de departe. Rămăseseră acolo în mica grădină, chiar la marginea cărării, fără să știe că niciodată nu o să poată să părăsească grădina și cărarea aceea atît de vicleană.

Dar, cum aveam să aflu, totul depindea în grădina aceea de pipa grădinarului. Toți știau asta. Unde mai putea să încapă și o pipă în grădină? Dar fumul?

Grădinarul își umplea dimineața pînă la fund pipa sa cu tutun și cînd bătrînul se apleca să-și aprindă pipa, se auzeau, ieșind din tutunul galben, bine înfundat, melodiile cele mai frumoase. Era și acesta un fel de a-i trezi pe toți. Se mai întîmpla cîteodată ca pipa despre care vorbesc să plutească singură deasupra grădinii, fără stăpîn.

— Hei, o pipă plutind fără stăpîn! strigau cu toții, deși știau despre ce pipă este vorba și despre ce stăpîn.

— Așa ceva n-am mai văzut!

Așa că totul depindea de pipa grădinarului.

Un melc așezat pe o frunză de brusture mă întrebă încet, imediat:

— Știi de ce răsare soarele? Dacă știi răspunde-mi acum...

— Soarele e o planetă, am răspuns, o planetă care...

— Nu-i adevărat, Corniță, vezi că nu știi?

— Cum așa?

— Soarele e și el un bătrîn grădinar, în altă grădină mai departe, dar tot un grădinar, ca toți ceilalți.

— Bine, dar...

Melcul plecă fără să-mi mai răspundă, vesel de neștiința mea. «Uite, Corniță, ai văzut de ce răsare soarele? Și habar n-aveai...» Dimineața era frumoasă, drumul spre casă nu-l zăream în nici un fel, aici cărările nu se sfîrșeau niciodată, puteai să mergi mult timp fără să poți ajunge la capăt. Unde te întorceai vedeai tufe de flori, tufănici, flori sub petalele cărora se ascundeau vești din țările cele mai îndepărtate. De undeva de departe se auzea clipocitul unui izvor care curgea doar la anumite ore ale zilei, doi îndrăgostiți se plimbau ascultînd bătăile unei pendule, o roșcovă plutea o clipă în aer, strălucea în lumina orbitoare a soarelui, apoi, cînd ajungea la pămînt făcea un zgomot îngrozitor, speriind toate vietățile și oamenii din jur, păsările zburau spre țări îndepărtate, de oranjadă, în urma lor rămîneau stîlpi de telegraf, barba grădinarului se vedea uneori apărînd printre mușcatele de la fereastra casei sale, ziarele anunțau, cu litere mari, spargerea unei păstăi, în plină zi, detectivii se ascundeau sub abecedarele copiilor năstrușnici, cercetau cu toții, dar nu descopereau nimic, doar cîteva coji de nucă, un alibi perfect și totuși....

De atîta lumină și de atîta bine cred că am adormit. M-am trezit a doua zi. Dar a doua zi grădinarul nu se mai ivi la capătul cărării și asta trebuia să fie un semn rău, mi-am zis. Așa că mi-am luat inima în dinți și am dat fuga la casa bătrînului grădinar. M-am uitat pe fereastră: pe rafturi erau diferite sticluțe colorate și însemnate, în care bătrînul păstra de ani de zile fulgerele și furtunile de primăvară, care se abătuseră deasupra grădinii.

Numai că în acea zi bătrînul nu mai apăru printre tufele de flori. Abia pe la amiază cineva aduse vestea care-i înspăimîntă pe cei mai mulți: bătrînul grădinar era bolnav. Un asemenea lucru nu se mai întîmplase niciodată în mica grădină, așa că rămaseră îndurerați. De îndată ce vestea se răspîndi, cu toții porniră spre casa bătrînului grădinar.

— Cînd un grădinar este bolnav, spuse unul dintre pitici, cineva trebuie să-l păzească ziua și noaptea.

— Vai, spuse fluturele, din cauza mea, cine știe? Atunci cînd m-am ridicat pînă la cei patru nori strălucitori...

— Trebuie să-i aducem floarea de somnoroasă, gîndi de unul singur melcul.

Ajunseră cu toții pînă în dreptul casei.

Nimeni nu mai aminti nimic de pipa grădinarului de care altădată nu mai aveau loc.

— Să intrăm! hotărî o gărgăriță. Domnul grădinar are să se bucure.

Și se strecură înaintea tuturor.

— Haideți!

Intrarăm cu teamă și grijă și bătrînul ne făcu un semn să ne simțim în voie.

— Ați venit cu toții! spuse el și atunci ne dădurăm seama că era bolnav. Ce înseamnă să ai atîția prieteni! mai spuse el. Gărgărițele se puseră pe treabă, începînd să facă curat în toată casa și se înspăimîntară la vederea unei umbrele mai vechi a grădinarului. Cînd cineva o deschise pentru cîteva clipe se făcu amiază în întreaga casă, apoi se lăsă înserarea, dar numai pentru cîteva clipe. Melcul scoase o sticluță în care adusese un praf din care dacă luai două lingurițe îți aduceai aminte de zilele cele mai frumoase din viață și te înveseleai pe loc. Bătrînul luă și mulțumi cum nu se poate mai fericit.

— Am și alifie contra plictiselii!

De sub căptușeala fracurilor lor cărăbușii dădură și ei la iveală o pensetă strălucitoare, care prindea, în cleștile subțiri, orice durere, orice necaz, care s-ar fi putut abate asupra grădinarului, scăpîndu-l pe acesta de orice griji. Aplecîndu-se cu mare atenție, vorbindu-și unul altuia, cărăbușii reușiră să-i alunge bătrînului durerea.

— Oricare mare durere poate fi scoasă cu penseta aceasta, ziseră ei tuturor celor de față. Ca să miroasă a fragi în toată casa o să facem și o injecție...

Deodată cei trei nori se iviră, cu schimbul, la fereastră. Aveau să-l vegheze pe bătrîn pînă se va face bine și bătrînul le zîmbi fericit. Piticii aduseră ceșcuțe cu răcoare, astfel încît bătrînul grădinar să nu sufere în nici un fel.

— Repede, repede, spuse fluturele, care se prefăcuse pe dată într-o toartă de ceșcuță.

— Cărăbușii au avut dreptate!

Bătrînul reuși să se ridice din pat. Prinsese puteri noi și părea înzdrăvenit cu adevărat. Toți se bucurară cînd îl auziră spunînd:

— Acum să-mi umplu pipa cu tutun!

Am petrecut cu toții pînă la sfîrșit. Abia la urmă am reușit să plec mai departe, să pot zări luminile casei mele. Nu aveam de ce să mă grăbesc, noii mei prieteni fiind cum nu se poate de omenoși. Așa că...

Cum am ajuns într-o scorbură, dar mai bine să povestesc de la început

Uneori aş face orice numai şi numai să pot avea o ferigă pe care s-o cresc doar eu. Aş face orice să şchiopătez ca un general. Un general nu-şi poate dori niciodată o ferigă. Mă gîndesc mereu la lucrurile acestea, dar cel mai mult mi-ar place să stau într-o scorbură. Întreb:

— Aici e o scorbură?

— Da, este o scorbură...

— Înseamnă că am ajuns aproape de casă.

— Dar tu cine eşti?

— Sînt o Coadă de vulpe, numai o Coadă de vulpe.

— Aha, atunci intră, Coadă de vulpe, intră...

Am intrat şi acum nici nu mă mai gîndesc la general. Scorbura e bătrînă, e tare bătrînă, abia aude ce-i spun. Am să-i spun mătuşă şi n-are să se supere. Cine vrea să crească o ferigă trebuie să ajungă într-o bună zi la o scorbură bătrînă, care ştie multe lucruri, multe lucruri.

Mătuşa Scorbură aproape că doarme sau se preface, cine ştie. Am spus că sînt doar o Coadă de vulpe numai pentru a putea intra înăuntrul scorburii. Dacă nu-i spuneam aşa, poate că nici nu puteam

intra în scorbură... Acum sînt doar o Coadă de vulpe, dar tot mă mai gîndesc la o ferigă pe care s-o cresc.

— Coadă de vulpe, te-ai strecurat înăuntru?

— Am intrat, mătușă, mulțumesc... Ești tare bună.

— Bine, bine.

Dacă întîlnești o scorbură, cel mai bine este să te prefaci într-o Coadă de vulpe și ai și intrat. Și asta întotdeauna iarna. Chiar pe marginea scorburii crește o floare singuratică, o floare de pădure.

— Ești atît de singură...

— Și tu ești singură.

— Da, și eu sînt singură. Mă întorc spre casă.

— Nu-i așa că cine se preschimbă într-o Coadă de vulpe este mereu singur?

— Așa este, am spus mirat că știe atîtea lucruri.

— Eu sînt o ferigă. Dacă rătăcești drumul e bine să mă chemi, Coadă de vulpe.

Am mers mai departe prin întunericul scorburii. Cînd vezi o ferigă te bucuri foarte mult la început, apoi te întristezi. Mirosea pretutindeni a pădure. Capătul scorburii trebuia să fie undeva aproape sau poate nici nu exista. Atunci cînd ajungi la capătul unei scorburi trebuie să-ți pui o dorință: dacă aș avea un sceptru de împărat toată împărăția mea ar mirosi a pădure, mi-am zis.

Am auzit un strigăt îngrozitor:

— Hei, cine este acolo?

Mi-am amintit repede cine sînt și am spus:

— Hei, sînt o Coadă de vulpe...

— Atît numai?

— Atît.

Era un om cu un glas tunător, care mă privea prin întunericul scorburii. Ajungînd înaintea mea îmi spuse:

— Dacă ești numai o Coadă de vulpe pot să-ți spun atunci... Sînt un om bogat, Coadă de vulpe!

— Un om bogat? N-am văzut niciodată un om bogat. N-am întîlnit nicăieri pe unde am umblat.

Am îndrăznit să-l privesc; părea un om tot timpul surîzător, gras, cu cîteva șuvițe de păr pe cap.

— Așa este, așa este, îmi spuse omul cel bogat, mulțumit de ceea ce îi spusesem.

— Și ce faceți aici?

— Cum ce fac? Strîng bani. Numai într-o scorbură poți să ascunzi atîția și atîția bani. În spatele lui strălucea o comoară adevărată. Mi-am dat seama imediat că omul acesta bogat părea tot timpul că zîmbește numai pentru că marea sa comoară strălucea orbitor în spatele său făcînd să se creadă că omul acesta ciudat zîmbește tot timpul.

— Și ce faceți cu banii care-i strîngeți?

— Cu banii care-i strîng nu fac nimic, Coadă de vulpe. Îi păstrez, ai înțeles?

— Am înțeles. Ce face un om bogat cînd întîlnește un alt om bogat?

Omul bogat puse mîna la tîmplă în semn că se gîndește și apoi spuse:

— Coadă de vulpe, mai bine să-ți arăt bogăția mea...

L-am urmat cu teamă pentru ce avea să se întîmple. Pretutindeni în jurul său, aur, pietre scumpe, safire, podoabe felurite. Părea cel mai bogat om din lume. Luă un pumn de briliante, le risipi prin aer și începu să rîdă atît de tare, că mă înspăimîntă.

— Te-ai speriat, Coadă de vulpe?

— M-am speriat. Sînteți atît de bogat...

— Sînt cel mai bogat om din lume?

— Da.

— Atunci am să-ți arăt și alte bogății, Coadă de vulpe. Îmi place de tine.

— Domnule, sînteți atît de bogat că mi se face somn!

— He, he, he...

Omul bogat îmi arătă și alte podoabe ale sale. Începusem să casc de-a binelea de atîtea și atîtea bogății. Orice nouă podoabă de a sa îmi făcea somn, încît îmi era teamă că adorm acolo.

— Și unde mergi, Coadă de vulpe?

— Trebuie să ajung la capătul scorburii.

Am dat bună ziua omului bogat și am plecat mai departe. În urma mea lucea avuția celui mai bogat om din lume. Mi-am adus aminte că o dată făcusem cea mai grozavă călătorie: plecasem de dimineață

de lîngă patul meu și abia spre seară reușisem să ajung pînă la fereastră. Pentru un drum atît de lung îmi trebuia și mîncare pe măsură. Dar aceasta era o călătorie adevărată. Cînd voi ajunge la capătul scorburii poate voi fi bătrîn. Cînd ești bătrîn vorbești numai despre vremea de afară și citești ziarul.

Am hotărît să merg mai departe cu orice preț. Trebuia să găsesc drumul spre casă. În depărtare, pe un deal, am văzut o moară de vînt, dar cînd m-am apropiat mai bine am putut băga de seamă că nu era altceva decît un scaiete bătrîn pe care vîntul îl apleca într-o parte și alta. Pentru că nu eram decît o Coadă de vulpe mi-am zis să merg mai departe pînă ce voi ajunge la capătul celălalt al scorburii. Mă gîndeam că poate am rătăcit drumul cînd deodată îmi apăru în față un ursuleț.

— Sînt ursulețul Toby

Îmi arătă o carte de vizită care mirosea a zmeură.

Adăugă:

— Pămîntul se învîrtește.

— Cum ai descoperit asta? am întrebat cu teamă în glas.

— Mîncînd clătite.

— Nu prea înțeleg... Ah, dar cred că sînteți artist, nu-i așa? am răspuns înveselit.

Drept răspuns îmi ceru o batistă.

— Priviți, spuse ursulețul Toby. Batista se prefăcu de îndată într-un mare afiș pe care scria cu litere mari numele lui. După cîte am înțeles, începea chiar în acea clipă un mare spectacol, o reprezentație de teatru și micul Toby îmi făcu semn să privesc totul în tăcere. Scena pe care avea să se desfășoare reprezentația era abia cît o petală. Îmi părea că ursulețul nici nu se prea sinchisește de asta. Scoase un patefon învechit, învîrti puțin placa cu piciorul și în jurul nostru se auziră melodii din cele mai frumoase.

— Acum putem începe!

Notele muzicale care ieșeau din micul patefon pluteau o clipă în aer, se prindeau de frunzișul arborilor sau cădeau încet, încet spre pămînt.

Programul reprezentației avea să înceapă cu o tumbă a ursulețului cînd îmi mărturisi imediat că-i este frică. Am înțeles că era

prima lui reprezentaţie de teatru, iar eu eram primul lui spectator.

— Maestre, n-aveţi de ce să vă fie frică! Grăbiţi-vă!

— Adevărat? Cel mai mult îmi este frică de guturai.

Îşi aranjă papionul, făcu un semn nevăzut şi cînd muzica încetă îşi luă avînt.

— Mi-e frică, spuse el, am ameţeli.

— Să mai încercăm o dată...

Păru înviorat la gîndul ăsta. Din nou îşi aranjă papionul, făcu un semn nevăzut şi în clipa în care se hotărî să sară se sperie de cîţiva lilieci de noapte, care treceau pe deasupra sa. Nu sări nici de astă dată şi părea supărat.

— Domnilor, reprezentaţia s-a sfîrşit, anunţă el.

La auzul acestor cuvinte am început să aplaud cu toată puterea. Toby păru la început mirat de aplauzele mele şi cînd înţelese despre ce este vorba, de bucurie, făcu o tumbă în aer. Am aplaudat şi mai tare.

Toby era fericit că izbutise să facă tumba.

— Domnilor, reprezentaţia a început din nou.

Nu-i mai era teamă de nimeni şi de nimic. Ridică în aer cîteva greutăţi pentru a arăta puterea sa. Se vedea cît de colo că era un artist adevărat. Am plecat înveselit. Puteam reveni aici oricînd pentru că reprezentaţia începea, cum am înţeles, la orice oră din zi.

Pînă la capătul scorburii mai aveam încă mult de mers. Am coborît cîteva scări acoperite cu muşchi de pădure. O clipă am adormit. M-am trezit de îndată. Auzeam cîteva sforăituri în jurul meu. Cine putea să sforăie? Am băgat repede de seamă că lungile sforăituri se prefăceau pe loc în mici conuri de brad. Trebuia să fie un om rău, tare rău, m-am gîndit, cînd deodată am auzit un glas:

— Nu ţi-e frică de mine?

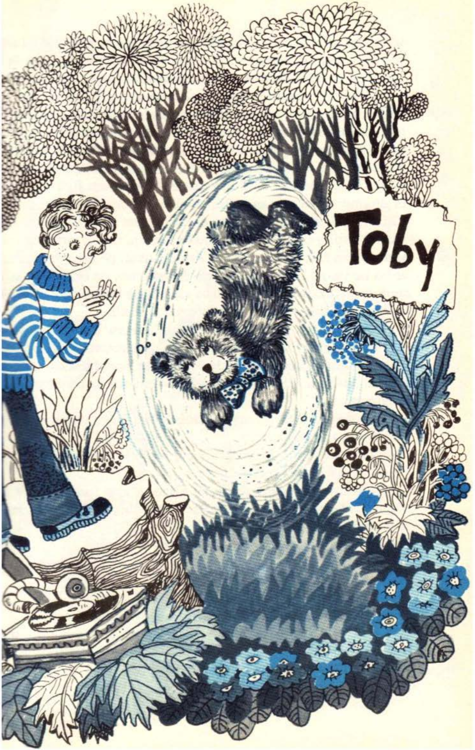
— Nu, dar cine sînteţi?

— Sînt Muma-Pădurii.

— Ah, dumneavoastră sînteţi, iertaţi-mă...

«Muma-Pădurii, Muma-Pădurii, de unde ştiu eu numele acesta? De la chimie nu putea fi, de la geografie, la mişcarea de rotaţie a pămîntului, nici atît...»

Muma-Pădurii părea bucuroasă că am recunoscut-o. Dacă o să

Toby

se înfurie și-o să trimită pe urmele mele furtuna? Dacă s-ar fi întîmplat astfel mă hotărîsem să arunc în urma mea pixul, ca în felul acesta să se întindă în urma mea o apă mare, cine știe...

— Vino să vezi, îmi spuse ea. Am urmat-o cu teamă, în tăcere, cu gîndul de a fugi într-un fel sau altul. Îmi arăta un tablou electronic, lucru care mă miră foarte mult. Bătrîna apăsă pe un buton, surîse, și pe loc se porni o furtună cum nu mai văzusem pînă atunci. Pe ecranul tabloului electronic era, cum aveam să-mi dau seama imediat, Făt-Frumos. După semnalele luminoase, argintii, sclipind în dreptul sabiei sale se vedea că nu-i este frică de nimeni. Muma Pădurii se înfurie și apăsă pe un alt buton. Era defect. Așa că în locul flăcărilor ce trebuiau să apară pe ecran, arzînd întreaga pădure, se vedea un colț de turtă dulce. Am rîs, cînd, pe loc, Muma-Pădurii apăsă pe un alt buton. Îl vedeam de astă dată pe Făt-Frumos, luptîndu-se cu flăcările. Făt-Frumos era atît de bun și de frumos, încît în întreaga colibă a bătrînei mirosea a vanilie.

— Ha, ha, ha, rîdea Muma-Pădurii, acum nu-mi mai scapă... Dar Făt-Frumos nu se sinchisi nici de data aceasta; le puse pe goană ca pe niște vietăți, așa încît flăcările se preschimbară, care cum nimeri, în lupi, dihori, întorcîndu-se smerite în pădurea bătrînei vrăjitoare.

Cînd am văzut că Muma-Pădurii nu are nici o putere asupra lui Făt-Frumos i-am zis:

— Cel mai bine, Muma-Pădurii, ar fi să creșteți cactuși.

— Cactuși? Dar pentru ce?

— Cum, nu știți, nu se poate! Cactușii sînt foarte, foarte înțepători. Făt-Frumos o să se înțepe într-o bună zi în ei și atunci, și atunci...

— Și atunci nu o să-mi mai scape, nu-i așa?

— Sigur că da, m-am înveselit eu văzînd că bătrîna în furia ei este în stare să mă creadă.

— Coadă de vulpe, nu mă minți?

— Cactușii cresc tocmai pentru așa ceva, așa că nu te mint. Am plecat cît mai repede cu putință de frica vreunei răzbunări. Abia am putut să-mi trag sufletul pînă la capătul scorburii. Am întrebat neliniștit:

— Aici e capătul scorburii, mătușă?

— Aici, aici...

— Pe aici înseamnă că este drumul meu spre casă.

— Dar cine ești, că parcă te știu de undeva?

— Sînt Coadă de vulpe, am spus, sînt numai o Coadă de vulpe.

— Aaa, Coadă de vulpe, să știi că mai ai destul pînă acasă.

— În povestea asta tot timpul trebuie să se rătăcească cineva, îmi mai spuse bătrîna scorbură. Așa că mai ai de mers, mai ai de mers pînă s-o însera...

Cum a coborît Prinţul cel frumos într-un boboc de trandafir

Încă nu ajunsesem acasă şi mă gîndeam la prinţul cel frumos născut într-o bună zi dintr-o pată de cerneală pe care o făcusem din greşeală. Pata de cerneală se întinsese pe caiet, dar eu ştiam toată povestea naşterii sale. Prinţul era atît de frumos, încît nimeni nu ar fi crezut că s-a născut dintr-o pată de cerneală. Numai că l-am auzit spunîndu-mi:

— Corniţă, acum ar trebui să colind lumea.

Lumea pe care avea s-o străbată era atît de mare, încît prinţul, gata pregătit de drum, se înfricoşă la început. Dar se gîndi că ar trebui să-mi mulţumească pentru că dădusem naştere unui prinţ atît de frumos dintr-o pată de cerneală.

— Nimeni nu ştie că te-ai născut dintr-o pată de cerneală... Umblă sănătos, am mai zis.

O floare căzu chiar lîngă el şi se prefăcu în mari trepte de marmură pe care prinţul le urcă în tăcere. Cu aripile subţiri, o pasăre trecu în zbor, îi atinse umerii şi prinţul simţi cum prinde puteri. «Orice prinţ trebuie să ajungă într-o bună zi la capătul lumii», îşi zise el şi se hotărî să ajungă acolo. Dar pentru asta i-ar fi trebuit un cal, socoti el, un cal adevărat, în stare să-l poarte la locul pe care l-ar fi dorit. «Un cal...», şopti prinţul cel frumos.

La căderea serii, prinţul merse în dreptul unei colibe părăsite, găsi acolo un ştergar ţesut cu florile cele mai frumoase, aruncă ştergarul în urma sa, îngenunchie cîtva timp şi astfel îngenuncheat auzi departe galopul unui cal, undeva departe. Mirosul de prinţ rămase apoi mult timp pe ştergarul acela.

Prinţul aşteptă şi în cele din urmă îşi zise că poate se înşeală. Auzi peste noapte zgomotul cascadei din spatele colibei şi numai că se ivi un cal adevărat, alb, precum cascada, încît prinţul se temu să nu fie o închipuire de-a sa. Dar calul era sălbatic, părea greu de încălecat şi prinţul se temu prima dată pentru viaţa sa amintindu-şi că nu era decît un prinţ născut într-o bună zi dintr-o pată de cerneală.

La nechezatul calului inima prinţului bătu năvalnic, calul era sălbatic, aşa că prinţul aşteptă să prindă ceva putere. Rămase toată noaptea treaz, mîncă pe nerăsuflate zahăr candel şi prinse puterea pe care o dorea. Cu o linguriţă adună rouă de peste noapte, ca să se răcorească şi să rămînă astfel treaz. Altfel nu ar fi putut să păzească calul acela sălbatic. «La urma urmei şi calul acesta sălbatic s-a născut numai pentru că eu am aruncat ştergarul în urma mea, tot aşa cum eu m-am născut dintr-o pată de cerneală.» Aşa era şi n-avea de ce să se teamă atît de mult de calul cel sălbatic.

Culese, mai toată noaptea, spuma pe care o făcea apa cascadei pentru a-şi înveli încălţările, astfel încît să nu se simtă în nici un fel mersul său. Îşi spunea că trebuie să facă cu orice preţ lucrul acesta, astfel încît calul să nu simtă de departe mirosul de prinţ şi să-l încalece pe nesimţite pentru drumul său lung. Cu puterile pe care le prinsese peste noapte, cu încălţările acoperite de spuma cascadei, prinţul merse în dreptul calului, îl încălecă şi plecă. Cînd calul simţi mirosul de prinţ era prea tîrziu; bătu din copită şi se auzi pînă la marginea lumii. Se scutură de cîteva ori, dar prinţul îl prinse cu atîta putere de coamă, încît calul îngenunchie în cîmpul acoperit de maci.

Abia atunci îşi aminti calul de ştergarul aruncat de prinţ în urma sa şi din care se născuse cu adevărat. Ar fi trebuit să-i mulţumească prinţului pentru fapta aceasta. Hotărî să-l ducă pînă la marginea lumii, acolo unde miroase a flori de cicoare.

Cînd calul porni cu adevărat, prinţul născut dintr-o pată de cer-

neală se ridică pentru o clipă, luă de pe cer un nor alb, plutitor, și-l puse drept șa, pentru a sta cît mai lesne pe calul său. Așa că prințul părea învăluit în aburii norilor, zburînd pe nesimțite. Deasupra lumii, în înălțimea cerului, prințul se simți în putere. Viața în văzduh pare cu totul alta, chiar și atunci cînd ești un prinț și călătorești pînă la marginea lumii.

Prințul simți un miros greu, înăbușitor, venind dinspre întunecimile pămîntului și dădu pinteni calului său.

— Aici trebuie să fie casa ursitoarelor...

Coborî și ursitoarele îl întîmpinară în pragul casei. Dădu bună ziua, văzu cum ursitoarele lucrează din greu și abia atunci observă prințul că soarta fiecăruia era mică ca un bob de linte și rămase mîhnit. Nici el nu era, după cum bine știa, mai mare decît o pată de cerneală. Ursitoarea cea bătrînă îl invită să rămînă peste noapte ca musafir, așa cum s-ar fi cuvenit, dar prințul ceru doar un singur lucru: acela de a-și cunoaște soarta. Ursitoarea îl înțelese pe dată și prințul văzu că soarta sa era înfășurată într-o bucățică de catifea albastră, așa cum sînt înfășurate toate destinele de prinț din lumea aceasta. Mulțumi pentru lucrul acesta și plecă. De acum știa ce avea să i se întîmple.

În urma sa, după cum află, citindu-și soarta, avea să se nască un alt prinț, numit Prințul Electronic. Dar pînă atunci avea multe de făcut. Își spuse că și acela este tot prinț și va avea multe de suferit. Calul său necheză puternic și prințul născut dintr-o pată de cerneală înțelese că nimerise pe tărîmul vreunui balaur. În tot locul acela se aflau puse numai și numai capcane pentru balauri și prințul se temu să nu nimerească într-una dintre ele pentru totdeauna.

Cînd pășești pe tărîmul vreunui balaur cunoști asta după freamătul copacilor, ca în timpul unei furtuni, dîndu-ți parcă de știre. În tot acest timp, balaurul își îngrijea rănile sale mai vechi cu frunze de patlagină. Cît era balaurul de puternic, cît era de uriaș se temea cel mai mult de țiriitul greierilor. Țiriitul acestor greieri, pe care niciodată nu-i putea prinde, îl îngrozea mai ales că el era atît de uriaș și greierii aproape nevăzuți. Nu mai știa cum să scape de toate acestea. Prințul, care-și cunoștea soarta, hotărî să-l înspăimînte pe balaur aruncîndu-i în drum un pumn de greieri.

Cînd zmeul auzi țîrîitul greierilor, se gîndi că prințul, de care era înștiințat, va veni într-una din zile și că era prin apropiere. Era atît de bătrîn, încît nu-i mai păsa de lupte, dar să mai prindă și greieri prin toate colțurile palatului său. Cele șapte capete ale balaurului încuviințară, rînd pe rînd, să nu se lupte în nici un chip cu prințul și nici să umble după greierii care îl înspăimîntaseră de atîta vreme. «Un balaur care să prindă greieri nu s-a mai văzut», își spuse el plictisit. Ar fi trebuit să se întoarcă în pădurea din care venise, să rămînă acolo pentru multă vreme pentru a-și îngriji rănile încă sîngerînde. Într-o bună zi va veni și Prințul Electronic și atunci nu va mai avea nici o scăpare. Hotărî să părăsească castelul.

Prințul deschise porțile castelului, fără să-i fie teamă de nimic. Balaurul era peste măsură de bogat: inele de aur, mătăsuri scumpe, sfeșnice de argint, covoare cu fire de aur, dar prințul nu luă nimic din toate acestea. Doar într-un colț al palatului era un mic boboc de trandafir și prințul îl luă ca pentru a-l păstra cu el, îl mirosi îndelung și se îndrăgosti pe dată.

Era pentru prima oară cînd se simți că nu mai era în puterile lui și abia atunci se gîndi cît de singur fusese pînă atunci.

— Poate am ajuns la marginea lumii, de vreme ce sînt atît de îndrăgostit, își spuse el.

Acum nu mai avea nici un fel de putere ca să se lupte. Părăsi bogățiile castelului, cu gîndul s-o găsească pe aceea care-i va primi micul său boboc de trandafir.

Prin toate colțurile castelului vrăjitoarele îl chemau să lupte cu ele, îi ieșeau în drum cu fel de fel de chipuri, dar prințul surîzînd le spuse că nu poate să lupte, deoarece era îndrăgostit.

— Ah, e îndrăgostit! spuneau vrăjitoarele, fără să înțeleagă cum prințul se îndrăgostise atît de repede de cineva pe care nici nu o văzuse pînă atunci. Ce-o să ne facem? se întrebară.

— Mai trebuiau atîtea lupte de dat pînă la sfîrșitul poveștii, dar prințul e prea îndrăgostit... Nu se mai gîndește la asta.

Ajunsese la marginea lumii și acolo trebuia să fie fata aceea de care era acum îndrăgostit. Prințul răscoli întreg castelul și în cămara de sus găsi o fată părăsită de multă vreme acolo, privind printre gri-lajele de fier ale castelului.

— Ești prințul dintr-o pată de cerneală? îl întrebă fata.

— Da, răspunse el. M-am născut dintr-o pată de cerneală, pe care a făcut-o Cornița...

Prințul îi dădu să miroasă bobocul de trandafir și fata, mirosind îndelung, se și îndrăgosti. Prințul cel frumos era fericit ca niciodată.

— Sîntem la marginea lumii? întrebă el.

— La marginea lumii, încuviință fata.

Cînd priviră mai bine, bobocul de trandafir se deschisese cu totul, așa că prințul îi spuse:

— Să coborîm...

Prințul născut dintr-o pată de cerneală o ajută pe fată și amîndoi ținîndu-se de mînă coborîră în micul boboc de trandafir. Ca la un semn bobocul de trandafir se închise la loc în urma lor și cei doi începură să călătorească în alte și alte lumi nevăzute.

Cum m-am întîlnit cu frumoasa Severin și am lăsat firimituri de pîine pentru fantome

Uitasem de mult de fata părăsită lîngă castelul de diamant, de care trebuia să mă îndrăgostesc, cînd m-am întîlnit cu ea, tocmai cînd mă credeam ajuns aproape de casă. Așa că m-am oprit și am întrebat-o:

— Hei, Severin, și uitasem, cum ai scăpat de la castel?

— Foarte ușor, nici nu-ți dai seama... Mi-am tăiat cozile și gata, am fugit...

— Aveai un păr atît de frumos, am mai spus încurcat și rușinat că uitasem s-o salvez.

— Și apoi, cel mai mult îmi era frică de șoareci în tot castelul acela. Pentru asta voiam să mă salvezi.

Mergeam amîndoi pe o cărare pustie și Severin mă întrebă:

— Ai ajuns vreodată la capătul cărării?

— Am ajuns, îi spun.

— Și ce se vede de-acolo?

— La capătul cărării e o stea.

— O stea adevărată?

— Sigur că da, cărările nu sînt altceva decît luminile pe care le trimite vreo stea îndepărtată.

Severin credea pînă atunci că toate cărările pe care pășești nu se

pot sfîrși decît lîngă ascunzișul unui arici bătrîn, care strînge la el toate cărările, ca să nu mai poată fi găsit nici cum.

— Pentru asta nu prea poți vedea pe aici vreun arici, nu-i așa?

— Pentru asta, ce credeai?

— Să mergem?

— Hai...

— Știi, zice Severin, acasă la mine am o zînă rea... Numai că este atît de fricoasă că atunci cînd te apropii de ea se preschimbă imediat în eșarfă.

— Am auzit că unele zîne sînt atît de fricoase că se sperie și de susurul ceaiului, dimineața.

Știam bine că uneori zînele părăsesc pădurile unde au trăit multă vreme, scorburile copacilor, unde nu se tem de nimic și ajung, în cele din urmă, la casa vreunui copil, ascunse prin colțurile odăii. De aceea cînd ajung în casa cuiva ele se tem de orice lucru din jur. Așa că merg prin casă în vîrful picioarelor să nu le simtă nimeni.

— Dar știi cum se îmblînzește o zînă rea?

— De unde să știu?

— Cînd întîlnești o zînă rea ca s-o îmblînzești trebuie să-i dai să-ți repare un fermoar stricat...

— Cum asta?

— Cînd zîna cea rea vede un fermoar ea își zice că un fermoar e un lucru serios și pe dată se apucă de lucru. Tot lucrînd la fermoar nu se mai gîndește la nici o răutate pe care ar putea s-o facă.

— E trist, am spus, ca o zînă să repare fermoare vechi...

Mă gîndeam cum totuși poate ajunge o zînă, fie ea și rea, în casa cuiva, venind așa de departe.

Am întrebat-o pe micuța Severin.

— Poate că n-ai să crezi, dar zîna de care îți spun a venit la noi numai și numai pentru că mirosea a cafea în toată casa...

— Chiar că nu te cred!

— Într-o duminică în toată casa mirosea a cafea pentru că aveam oaspeți mulți. Zîna cea rea a simțit de departe din pădure mirosul acela de cafea care a atras-o atît de tare încît a ajuns pînă în dreptul casei noastre...

— Cum, s-a lăsat ademenită doar de un bob de cafea?

— Așa cum ți-am spus, Cornițǎ, așa cum ți-am spus, Severin merge înaintea mea și acum nu se mai teme de nimeni.

— O dată m-am temut și de batista care mi-a căzut din buzunar...

— De-asta te-ai rătăcit, pesemne, aici.

În urma noastră rămîneau mușuroaie de furnici, aproape albăstrui în lumina soarelui. Severin se apleacă și rupe cu greu un mărăcine. Abia mai pot să-i strig din urmă:

— Severin, ce-ai făcut?

— De ce?

— Ai rupt mărăcinele... O să fie furtună... Ai să vezi!

Dar e prea tîrziu, pentru că Severin a și rupt mărăcinele. Trebuie să ne ascundem pe undeva, trebuie să ne adăpostim, Severin, îi mai spun, dar nu știu dacă mă mai aude.

— Privește în urmă.

— Vai, ce-am putut să fac, spune Severin, privind în urma ei. Praful se ridică pînă la cer, casele abia se mai cunosc și vîntul țiue pe lîngă noi.

— Acum ce-o să se mai întîmple?

Încerc să-i strig, să-i fac semne să arunce mărăcinele în urma sa. Poate cine știe...

— Aruncă în urma ta mărăcinele...

Abia dacă poate să mă înțeleagă ce-i spun de zgomotul și furia vîntului. Mai privește încă o dată mărăcinele și-l aruncă în urma sa. Cred că îi pare rău, dar n-are încotro.

— Am scăpat, îi spun.

— Am scăpat?

— Privește în urma ta...

Severin privește în urmă, să vadă ce se întîmplă, dar în depărtare totul pare liniștit, iarba strălucitoare în lumina soarelui, încît parcă nu a fost niciodată furtună pe locurile acestea.

— Acum ce-o să facem?

— O să mergem pînă la capătul cărării, să vedem ce este acolo

— E departe?

— Pînă la noapte ajungem.

Mergem liniștiți și bucuroși mai departe. Îi spun aproape vesel:

— Știi de ce vreau să mă întorc acasă?

— Cum să nu, îţi este foame.

— Nu. Am acasă nişte cărţi de joc. Una care reprezintă un valet bătrîn. N-ai să mă crezi, dar seara, înainte de a mă culca, auzeam sforăiturile bătrînului valet din cărţile de joc. Muream de rîs şi trebuia să merg în vîrful picioarelor să nu-l trezesc.

— Îţi spun şi eu ceva, dar nu trebuie să mă spui nimănui, pentru că se află...

— N-ai nici o grijă.

— Am o gaură în podea. Ei, şi pe acolo vine în fiecare seară din pădure un pui de vulpe. Şi ştii de ce? I-am spus: tu ai să-mi păzeşti scrisorile mele mai vechi pe care le-am legat cu funde albastre. Numai pentru asta vine puiul de vulpe, să-mi păzească scrisorile mele mai vechi. M-ai înţeles, Corniţă?

— Te-am înţeles. Ştii cine e cel mai mare leneş de pe lume?

— De unde să ştiu, Corniţă, zi tu...

— Cel mai mare leneş de pe lume e cerneala.

— N-am mai auzit aşa ceva...

Severin rîdea de-a binelea, cerneala era cea mai leneşă de pe lume. Începuse din nou să se insereze.

— Vai, spuse Severin, mi-am pierdut batista...

— Cum aşa? Haide s-o căutăm.

Ne-am întors să căutăm batista pierdută, cînd în apropierea noastră am observat pete mari, albicioase.

— Ah, fantomele, Severin, ce-ai făcut?

— De ce?

— Păi cred că toate fantomele astea erau în batistă la tine. Şi cînd s-a desfăcut batista şi a căzut....

— Nu, fantomele sînt de la fel de fel de decupaje de poze, de la tăieturile de ilustraţii, din carte, nu ştiai?

N-am mai avut timp să-i răspund.

— Să nu-ţi fie teamă, Corniţă. Am să scot cîteva firimituri de pîine.

— Şi?

— Ai să vezi că o să se apropie de noi şi dacă nu o să se înfricoşeze o să culeagă din palmă toate firimiturile.

— Le e foame?

— Pesemne că așa ceva.

Severin scoase într-adevăr cîteva firimituri de pîine din buzunar, întinse palma și fantomele se apropiară de noi. Nu-mi mai era teamă. Înghițiră repede cele cîteva firimituri.

— De unde le cunoști, Severin?

— Ei, am fost o dată bolnavă și fantomele mi-au adus apă și m-au îngrijit. Așa m-am făcut bine.

— Și mie care îmi era frică de fantome.

— Da' de unde, ele sînt mai fricoase decît crezi. Cel mai mult le este frică de bătăile de pendulă de la ceas.

— Cum așa?

— Am văzut eu... Ca să nu li se facă frică, trebuie să strîngi toate bătăile pendulei într-o cutiuță mică de pluș și nu se mai tem de nimic.

— La asta nu m-am gîndit.

— Fantomele, ascultă-mă pe mine, se tem și de iepurii angora.

M-am căutat repede în buzunar, am găsit cîteva firimituri de pîine și am întins palma să văd ce se întîmplă. Îmi bătea inima foarte tare. Fantomele au venit din nou, au înghițit toate firimiturile de pîine și păreau a nu se mai teme de noi. Cînd terminarăm proviziile de firimituri de pîine, dispărură cu toate, prefăcîndu-se într-o mică batistă albastră. Severin se aplecă și o luă.

— Mi-e somn, zise.

— Dacă ți-e somn înseamnă că am ajuns aproape de steaua de la marginea cărării.

Așa și era; chiar aproape de noi strălucea steaua cu numele Algool. Ajunsesem în împărăția zăpezii și de acum aveau să se întîmple alte și alte lucruri neobișnuite.

Cum am intrat în cele trei mari palate ale iernii făcîndu-ne cîte un nod la batistă

Trebuia să ne strecurăm pe nevăzute în împărăția zăpezii. Severin scoase o cheiță argintie cu care am putut să deschidem porțile marii împărății.

— Cheița aceasta, Cornită, deschide porțile oricărei mari împărății. Auzi?

— Se aude parcă ceva?

— Să știi: cînd intri într-o împărăție se aud de îndată boncăniturile îndepărtate ale cerbilor...

— Nu e adevărat, Severin, nici vorbă de așa ceva...

— Atunci?

— Cînd ai rotit mica cheiță, o dată, și încă o dată, în poarta împărăției, ai trezit toți cerbii adormiți.

— Adevărat. Să nu se întîmple iar un lucru rău, Cornită...

În împărăția zăpezii era liniște. Intrarăm amîndoi pe o ușiță subțire de gheață, fără să știm unde am putea să ajungem.

— Hei, e cineva aici?

— Hei, e cineva aici? îmi răspunse ecoul prefăcut în mici cioburi de gheață strălucitoare.

— Am ajuns în Palatul de gheață, îmi șoptește Severin.

Pretutindeni oglinzi uriașe, candelabre strălucitoare.

Pe treptele de gheață, un slujitor ține un trandafir roșu în mînă.

— Un trandafir roșu în Palatul de gheață? De necrezut...

— Domnule, întrebă Severin, pentru ce țineți trandafirul acela în mînă?

— Cum pentru ce? Măsor timpul.

— Măsurați timpul?

— Timpul se măsoară prin căderea petalelor, nu știați?

Într-adevăr, la picioarele slujitorului erau petale nenumărate.

— Ce mult timp a trecut de cînd am plecat de-acasă...

Dar cînd ne-am apropiat mai bine de slujitor, acesta parcă pieri. Nici urmă de trepte de gheață, nici urmă de slujitor.

— Cum se poate asta? întrebă micuța Severin.

— Din cauza gheții și a frigului din palat poate că ni s-a părut că vedem un slujitor cu un trandafir în mînă.

— Numai în Palatul de gheață se mai întîmplă așa ceva!

— Așa este, să tăcem și să privim mai departe tot ce se întîmplă în jur.

Palatul de gheață părea pustiu și totuși se întîmplau atîtea și atîtea lucruri. Chiar în acea clipă ne-a fost dat să vedem cu ochii noștri cum sosea alaiul domnesc. Împăratul coborî din mica sanie în curtea împărăției sale. Privi în depărtare o luptă de cerbi. Apoi urcă treptele palatului.

— Cred că e un împărat viteaz, spuse Severin, dar are guturai...

— Pe frigul ăsta...

— Împăratul strănută înaintea fiecărei lupte. Ia ascultă...

— Mda, parcă ar fi greieri.

— Greieri în Palatul de gheață, Severin?

— Da, da, s-au ascuns chiar în sceptrul împăratului.

— Dacă împăratul o să strănute, înseamnă că trebuie să înceapă vreo luptă?

— E un împărat viteaz, dar trebuie că bea mult ceai...

Trebuia să ne ascundem, puteam fi văzuți oricînd. Așa că Severin își făcu un nod la batistă, ca să putem trece în altă lume a împărăției zăpezilor. Pe nevăzute, părăsirăm Palatul de gheață într-o lume necunoscută. În urma noastră se auzi un murmur nelămurit. Nu era altul decît alaiul domnesc, care se auzea pînă aici.

Severin se căuta în buzunar după cheița argintie. Înaintea noastră era o ușă de fier. Dar nici urmă de cheiță argintie.

— Era o cheiță minunată, șoptește Severin. Am uitat-o în Palatul de gheață.

— Și acum de ce plîngi? Știi ceva?

— Ce?

— Mie mi se pare că toate lacrimile astea ale tale seamănă cu cheița argintie pe care ai pierdut-o.

— Rîzi de mine.

— Desfă nodul de la batistă și întoarce-te la Palatul de gheață.

— Mi-e frică... Ce-o să ne facem?

Încep să mă gîndesc ce să facem. Ușa nu se poate deschide nici cum. Dacă aș fi fost mai puternic, dar așa...

— Am găsit ce ne trebuia. După ce desfaci nodul de la batistă și cobori în Palatul de gheață, orice ușă, cît de grea ar fi ea, se deschide doar la mirosul de brad. Bradul miroase atît de frumos, că se deschid toate ușile.

— Nu cred... Și apoi trebuie să găsim o crenguță de brad.

La asta nu mă gîndisem deloc. Numai că o aud pe Severin spunînd:

— Corniță, dar mi-amintesc că am fost odată într-o pădure de brazi, mai de mult. Uite, păstrez și acum mirosul de brad în păr.

— Atunci e un lucru simplu... Încearcă să treci, să vedem ce are să se întîmple...

Își șterse lacrimile și într-o clipă ajunse la ușă. Ca la un semn, ușa se deschise atît de ușor, încît nici nu credeam că se putea întîmpla asta. Intrarăm. Auzirăm din nou murmurul acela nelămurit. Cum am intrat în împărăția aceasta și începurăm să căscăm, de parcă nu am fi dormit de multă vreme. Ascultam în tăcere. Printre creneluri se vedeau și alți oameni căscînd la fel ca noi. «Ce fel de străji or fi acelea care cască atît de tare?»

— E Palatul Vînturilor, șopti Severin. Vînturile te adorm așa .. Dar nu-și termină repede cuvîntul că adormi și începu să sforăie Trebuia s-o trezesc cu orice preț. Ar fi adormit aici poate multă vreme «Vînturile acestea se iscă din sforăiturile oamenilor?» mă gîndeam.

Cu greu o trezii pe Severin, care îmi spuse că dormise ca-într-un

fagure de miere. Străjile dădeau semn că ne-au văzut. Palatul era pustiu, pesemne pentru că vînturile erau plecate să colinde prin cele mai îndepărtate locuri. Numai murmurul acela se auzea de pretutindeni.

Lîngă jilțul împăratului, Severin îmi arătă nori albi, plutitori, asemeni celor de pe cer. Norii erau podoabele cele mai de preț ale împăratului aceluia.

— Poate că ar fi trebuit ca norii aceștia să fie și ei păziți de străji, am spus.

— Nu se poate, norii alunecă atît de ușor, că nici o strajă n-ar simți asta.

Ferestrele palatului erau mari, se putea vedea o mare parte a împărăției, cîmpuri pustii, peste care se întorceau la miezul nopții toate vînturile.

Ne-am hotărît să plecăm. Trebuia să facem doar un nod la batistă pentru a coborî într-o altă lume. Am mai privit pustietatea din jurul nostru, ca pentru ultima oară. Severin înnodă batista. Trebuia să închidem ochii și să coborîm.

Cînd cobori într-o altă lume, primul lucru la care te gîndești este să vezi cît mai repede cu putință un palat. Un palat e un lucru de preț. În Palatul zăpezii toate luminile erau aprinse sau ni se părea astfel, pentru că zăpada strălucea atît de departe. Toți slujitorii, toți curtenii erau îmbrăcați în alb. Palatul strălucea.

— Ce trist e, făcu Severin.

— Cum așa? Totul aici e atît de frumos și tu...

— E într-adevăr frumos...

— Atunci?

— Tot palatul acesta frumos se poate dărîma doar la clinchetul unui clopoțel sau la un bob de piper...

— De unde știi?

— Tot palatul e de zăpadă, nu vezi?

— Uitasem.

Am intrat înăuntru cu teamă pentru tot ce avea să se întîmple. Zîna zăpezilor ne zîmbi. Eram amîndoi îmbrăcați în haine albe, nemaivăzute pînă atunci. Severin era atît de frumoasă, încît n-o mai cunoșteam.

— Ah, ferește-te, Severin, am strigat, pierdut, ferește-te...

— Cornița, ce s-a întîmplat?

I-am arătat venind de sus și căzînd cu o viteză năprasnică un ac de pin sau de brad. Se înfricoșă. Simți cum se clatină întreg palatul.

— Ar fi putut să se dărîme întreg Palatul zăpezilor, numai că l-am prins la timp.

Severin făcu o plecăciune Zînei zăpezilor.

— Vai, dacă greșești, în timpul plecăciunii, dacă aluneci, se dărîmă din temelii întreg palatul, spuse Severin.

Am făcut și eu la rîndul meu o plecăciune, în semn de prietenie pentru Zîna din Palatul zăpezii. Eram privit din toate părțile, din toate colțurile de întreaga curte. Dar Zîna nu ghicea în nici un fel spaima noastră, la gîndul că întreg palatul se putea topi, nu după multă vreme, de respirația noastră fierbinte. Nici un om nu ajunsese pînă atunci la Palatul zăpezilor, de vreme ce Zîna nu știa ce putea să se întîmple cu întreg palatul său.

Am făcut un semn către Severin, să ne grăbim. Sulița străjerului de la intrarea în Palatul Zăpezilor și începuse să se topească. Alți slujitori, cu totul și cu totul de zăpadă, prinseră să se topească. La fel și jilțul Zînei parcă se descleiase pe la margini. Tot așa, un inel al Zînei dispăruse cu totul.

I-am făcut semn Severinei că nu mai era timp de plecăciuni. Sulița străjerului de la intrarea în palat se topise pe de-a întregul, o suliță cu adevărat grea, și acesta nu înțelegea nicidecum ce se întîmplase.

De îndată ce am ieșit din Palatul zăpezilor, Severin și-a scos batista cu atîtea și atîtea noduri. Trebuia să le facem semne de bun rămas slujitorilor și curții și pentru asta a trebuit să desfacem batista de toate nodurile. Însemna că nu le mai punem viața în primejdie.

Cum am ajuns în fața unor urme necunoscute pînă la un bătrîn care abia culesese un coșuleț cu gutui

Cînd m-am uitat în jurul meu, Severin dispăruse. Să-și fi făcut un alt nod la batistă? Sau îi crescuseră cozile din nou și zmeul să fi aflat de asta? Așa că am mers singur pe un drum aproape pustiu. Era un drum care ducea către un mic deal, care părea și el, din toate părțile din care ai fi privit, părăsit. Dacă ar fi fost Severin, drumul nu mi s-ar fi părut atît de pustiu. M-am oprit o clipă să mă odihnesc. Am văzut atunci chiar lîngă mine cîteva urme. Eram atît de singur, încît cînd am văzut urmele acelea m-am bucurat.

«Ce trebuie să facă un om cînd vede niște urme?» mi-am zis. Să fie ale lui Severin? Pentru că tot eram singur și nu mă vedea nimeni, am început să adun cîteva. Dar erau atît de multe urme, încît cel mai bun lucru ar fi fost să le adun pe toate.

«Ce fel de om poate fi acela care a trecut pe aici și și-a lăsat urmele astea»? am început să mă gîndesc. Erau urme nu prea mari, de parcă omul acela abia ar fi călcat pe pămînt. Sînt oameni care atunci cînd calcă pe pămînt abia îl ating, iar alții... Dar cel mai bun lucru era să le adun pe toate. Adunam urmele și nu mă gîndeam decît să pot face o mare bucurie omului acela care trecuse pe aici, fără să știe că-și lăsase urmele în pămînt. Are să și le recunoască?

După ce am adunat toate urmele de pe cărare, m-am uitat în

jur să zăresc o casă în care ar fi putut intra omul acela. Am bătut la prima casă pe care am văzut-o. În pragul ușii apăru un om aproape adormit.

— Bună ziua, am zis, dar omul acela nu mi-a răspuns. I-am povestit despre ce era vorba, omul se uită la mine fără să înțeleagă nimic. Apoi hotărî:

— Să aprindem lumina!

Am înțeles că voia să aprindem lumina, ca să poată vedea de-aproape urmele acelea. Credeam că am să-i fac o mare bucurie. A aprins lumina, toți ai casei s-au trezit și au privit o vreme urmele găsite. Se uitau cînd la urmele pe care le adusesem, cînd la picioarele omului.

— Ce fel de urme sînt? mă întrebă el nemulțumit.

— Iertați-mă, am spus, înseamnă că nu sînt urmele dumneavoastră.

Am plecat de îndată. Aș fi putut să-l întreb dacă nu cunoaște pe cineva care ar putea avea astfel de urme. După ce am plecat de la omul acela pe jumătate adormit, am bătut la altă ușă. Orice om cînd își găsește urmele după multă vreme trebuie să fie bucuros. Am bătut mai tare.

— Hei, e cineva aici? am strigat.

A ieșit de îndată cineva, un om în halat, fără să înțeleagă nici el mare lucru. Era cam aiurit, m-am gîndit că este un bătrîn profesor. Nici vorbă să fie urmele lui.

«Acum ce trebuie să fac?» Trebuia să mai încerc și la altă casă. Aș fi putut să las urmele acelea lîngă vreo scară și să plec mai departe. A doua zi cineva tot le-ar fi găsit și s-ar fi bucurat, așa cum mă gîndisem că trebuie să se întîmple.

Am mers mai departe și am văzut pe drumul pe care venisem o casă mai singuratecă. Chiar lîngă fereastra casei creștea un gutui. Am bătut la fereastră, dar nu mi-a răspuns nimeni. Mi-am zis că trebuie să fie una din acele case părăsite, cum mai văzusem și în alte locuri. Am bătut pentru ultima oară.

— Intră, am auzit după un timp.

— Bună ziua și iertați-mă...

Am privit în jurul meu: într-un pat vechi de lemn stătea un bătrîn.

Părea, după felul în care mă privea, destul de bolnav. De aceea l-am întrebat mai întîi:

— Sînteți bolnav?

— Sînt atît de bolnav, îmi spuse bătrînul... Vă mulțumesc că ați venit...

Pe masă era așezat un coșuleț cu gutui abia culese. Printre gutuile culese se mai vedeau și cîteva frunze.

— Iertați-mă, i-am spus, am venit...

Am început să-i povestesc pentru ce venisem. Bătrînul se uită o clipă la mine și am văzut că se bucură cu adevărat. Însemna că astea erau urmele lui.

— Ah, spuse bătrînul, am fost învățător, privește, se vede asta după urmele mele. Îți mulțumesc, acum mă pot întoarce la copii, la școli.

— Vă sînt de vreun folos urmele acestea? am întrebat.

Bătrînul îmi spuse că o dată ce avea, chiar lîngă el, urmele sale de cînd era sănătos și putea să meargă însemna că ar fi putut și acum să coboare din pat, să meargă asemeni ca și în alte dăți.

— Asta înseamnă că nu mai sînteți bolnav, nu-i așa?

— Acum pot să merg. M-am făcut bine. Urmele astea...

Înțelesesem că făcusem o faptă bună.

— Atunci am să plec, am spus. Bună ziua!

Cînd am ieșit în curte, mi-am amintit mult timp de mirosul acela de gutui proaspăt culese și am plecat mai departe.

Cum am crescut un zmeu cu ceai de mușețel

După ce am reușit să duc urmele acelea bătrînului, am rămas așa multă vreme, gîndindu-mă departe, la casa mea. Stăteam singur la marginea unei cărări. Parcă auzeam bătăile ceasornicului din casa noastră. Poate numai și numai pentru asta mi-am adus aminte că, tot așa, mergînd într-o zi pe stradă, am găsit un pui de zmeu pe care l-am adus să-l cresc acasă. Era atît de mic, încît nimeni nu știa ce fel de vietate poate fi. Știam bine că zmeilor le place ceaiul de mușețel. Ca să se întărească. Așa că am adus ceai de mușețel, i-am dat zmeului și zmeul a început să crească. Numai că în casă mirosea tot timpul a ceai de mușețel, mai ales sub pat, unde lăsasem puiul meu de zmeu, fără ca nimeni să știe de fapta mea.

Dacă cineva m-ar fi întrebat de ce-am făcut asta, aș fi putut spune foarte simplu că micul zmeu venise singur la ușa mea, sunînd la sonerie și am deschis dîndu-i drumul numai de teamă. Tot atît de bine aș fi putut spune că zmeul acela a rămas acolo dintr-o carte a mea mai veche. Cînd și cînd auzeam un mormăit îngrozitor în toată casa și atunci aduceam repede ceaiul de mușețel și zmeul tăcea imediat.

Dar de la un timp toți ai casei visau noapte de noapte îngrozitor. Tatăl meu avea, în zori, cearcăne, lucru de care se temuse întreaga

viață. De atunci, ori de cîte ori văd un om care are cearcăne știu bine că omul acela are acasă un copil care crește pe ascuns un pui de zmeu. Și eu păream adormit întreaga zi. Cînd lipseau toți ai casei, scoteam micul meu zmeu să se plimbe prin casă. Micul zmeu se ducea să stingă singur lumina, seara, cînd îi era somn, lucru care la început m-a supărat. Era uimit cînd vedea bretelele tatălui meu și într-o bună zi le mîncă. Cearcănele apăruseră și sub ochii mamei, care nu se plîngea de nimic. Mama mea lucra foarte mult la un hotel, chiar lîngă mare, dar niciodată nu se plîngea de nimic. Terminasem ceaiul de mușețel din casă, așa că am început să fac economii și să cumpăr zi de zi pachețele cu ceai. Zmeul trebuia să crească cu orice preț.

Un alt lucru care îl distra pe micul zmeu era ziarul pe care îl cumpărau zilnic cei de-acasă: îl privea și se înveselea deodată, de parcă ar fi înțeles cine știe ce grozăvii de acolo. Într-o după-amiază, cînd aveam oaspeți, zmeul scoase un urlet îngrozitor, încît toți musafirii scăpară merele roșii din mînă. Mama și tatăl meu s-au speriat și au spus că trebuie anunțat mecanicul care în ultimul timp nu-și mai face datoria. Abia atunci oaspeții noștri au observat că tata și mama aveau amîndoi cearcăne. Au hotărît să rupă imediat relațiile cu noi, numai și numai pentru că părinții mei aveau cearcăne.

Ce se întîmplase? Zmeul crescuse cu adevărat și nu-l mai puteam ține sub pat. Se și plîngea că este întuneric acolo și-i este cam frică. Cînd tatăl meu își aduse aminte într-o zi de bretele începu să le caute în toată casa. Îmi era teamă de ceea ce avea să se întîmple. Cînd privi sub pat, după bretele, zmeul scoase un urlet îngrozitor și tatăl meu leșină. Cînd se trezi, ceru un pahar cu apă. Acum era atît de vesel, încît mama se sperie de-a binelea.

— Acum ce-o să facem? întrebă tatăl meu.

Mi-am luat inima în dinți și i-am spus:

— Trebuie să cumpărăm cu toții ceai de mușețel!

— Pentru ce? se miră tatăl meu fără să mai înțeleagă ceva.

— Dacă nu-i dăm ceai de mușețel urlă îngrozitor.

— Dar dacă într-o noapte zmeul ăsta... și nu-și mai continuă gîndul.

Ne priveam cu toții ca și cînd lucrul acesta îngrozitor s-ar fi putut întîmpla chiar atunci. De atunci zmeul nu mai stătea ascuns sub pat:

mînca cu noi la masă, umbla prin odaie şi toate celelalte. Se vedea că pe zi ce trece zmeului îi mergea bine. Era un zmeu adevărat!

De la un timp, zmeul începuse să țină la el toate cheile casei, așa că atunci cînd cineva avea nevoie de vreo cheie trebuia să i-o ceară lui. Cîteodată, seara, îi auzeam pe ai mei spunînd:

— Ce ne trebuie nouă un zmeu?

— Măcar să-l punem să bată covoarele...

— Așa o să se afle, o să ne știe cu toții...

— E un trîntor! şopti tatăl meu, care îmbătrînise în ultima vreme.

Cînd ne aşezam cu toții la masă ne venea foarte greu, pentru că zmeul se aşezase alături de noi. Acum îmi părea rău pentru tot ce făcusem. Pînă atunci avusesem o viață frumoasă!

Cămara cu ceai de mușețel se golea pe zi ce trecea. Toți banii îi dădeam pe ceai de mușețel, pentru ca zmeul să nu care cumva să urle. Zmeul crescuse ca un uriaș și acum abia încăpea în casă. Într-adevăr, cu toții ne gîndeam ce-o să se întîmple în ziua cînd zmeul nu va mai încăpea în casă.

— Atunci o să se afle totul! şopti mama.

Tata muncea zi şi noapte ca să ne ajungă banii pentru ceaiul de muşețel al zmeului. De multe ori el privea peste umărul tatălui meu şi cînd vedea că banii ajung pentru încă o săptămînă se înveselea. Aşa că nu voia să fie înşelat şi privea mereu la socotelile tatălui meu. Trebuia să facem mari economii.

Zmeul abia mai încăpea în casă. Am început să scoatem cîte ceva din încăperi: biblioteca, un dulap și alte cîteva lucruri. Acum zmeul se simțea din nou bine, dar casa se golea încetul cu încetul. Tatăl meu îmbătrînise cu adevărat.

Într-o zi m-am gîndit că și eu crescusem destul de mare, așa că puteam fi un sprijin de prețuit bătrînului meu tată. Ce trebuia să fac era să găsesc un mijloc de a scăpa de zmeu. Am hotărît să-i spun zmeului că nu mai avem bani de ceai de mușețel. La vestea aceasta zmeul scoase un urlet îngrozitor. Mama îl privea drept în față și tăcea.

— Trebuie să ne gîndim la altceva, am șoptit.

— Ce? spuse tatăl meu.

— O să vedem.

Tatăl meu dădu din mîini, în semn de neputință.

— Ai crescut destul de mare... mai spuse mama.

A doua zi i-am vorbit din nou zmeului. Mă gîndisem toată noaptea la ceea ce trebuia să fac. Am început prin a-i spune că nu mai văzusem niciodată un zmeu atît de puternic. Zmeul recunoscu imediat.

— Dar un singur lucru nu știi să faci, am mai adăugat apoi.

— Care lucru?

— Poți să te dai de trei ori peste cap?

Zmeul încuviință plictisit.

— Dacă te dai de trei ori peste cap poți să te prefaci în viță de vie?

— Pot.

Zmeul se dădu de trei ori peste cap și cît am clipit din ochi zmeul se prefăcu într-o splendidă viță de vie, care acoperea întreaga casă. Era o viță de vie roșiatică, așa cum nu avusesem niciodată. Crengile viței de vie înconjurau casa, frunzele roșiatice umbreau toate ferestrele. Nu mai recunoșteam casa în care trăisem atîta vreme! Mama și tatăl meu abia recunoșteau casa în lumina soarelui. Le-am spus:

— Acum n-are decît să crească cît vrea dacă nu-i mai ajungea casa noastră...

— Dacă nu-i mai încăpea casa...

Amîndoi înțeleseră despre ce este vorba. Intrarăm în casă fericiți. Tocmai atunci sosiră de departe cîțiva musafiri.

— Ce viță de vie frumoasă! spuseră ei.

Cu toții se minunară de frumusețea ei. Vița de vie era cu adevărat frumoasă, dar dacă te uitai mai bine vedeai destul de bine labele uriașe ale zmeului preschimbat în viță de vie, umbrindu-ne de acum toată casa. Se vede treaba că și zmeului îi plăcuse mult să se preschimbe în viță de vie, pentru că, toată viața lui, rămase acolo, deasupra zidurilor casei, umbrindu-ne de fiecare dată.

Cum am plecat în căutarea unui nasture pierdut și mi-am spus ultima dorință

Știam foarte bine că dacă îți cade un nasture de la haină înseamnă că pe locul acela unde nasturele a căzut se va ridica un castel. Așa se și întîmplă. Nasturele îmi căzu de la haină și rostogolindu-se ajunsese pînă la picioarele unui împărat care domnea peste acel castel. Nici nu-mi venea să cred, de la un simplu nasture căzut să se ridice un castel și chiar să fiu lîngă un împărat.... Străjile și slujitorii cînd priviră nasturele care se rostogolea la picioarele împăratului se uitară unul la altul de parcă s-ar fi petrecut un lucru îngrozitor. Unul dintre ei spuse:

— Cineva a intrat pe nesimțite în împărăția noastră!

Împăratul se ridică, luă nasturele căzut, îl privi un timp, apoi spuse:

— Asupra împărăției s-a abătut o mare nenorocire.

«Cum putea fi adevărat un asemenea lucru? Era doar nasturele de la haina mea... Asta înseamnă o nenorocire pentru un împărat?» Împărăteasa, la vederea nasturelui meu, scăpă evantaiul din pene de struț și spuse:

— Cînd un nasture cade într-o împărăție, asta înseamnă un lucru din cele mai rele cu putință...

— Împăratul e bătrîn și fără putere, șopti un slujitor.

— Să fie chemat sfetnicul curții! porunci împăratul.

Sfetnicul veni și privi înspăimîntat nasturele.

— În toată împărăţia nu se găseşte un asemenea nasture!

— E un semn de război! spuse împăratul. E un semn de război!

— Un război pentru un simplu nasture nu s-a mai întîmplat, spuse bufonul împăratului.

Împăratul chemă în grabă astrologii castelului. Abia avui timp să mă dumiresc, cînd ei şi aduseseră marile lor lunete. Începuseră să facă măsurători, să calculeze distanţa de unde a putut cădea nasturele acela şi pînă la picioarele împăratului. Cu toţii priveau înspăimîntaţi distanţa de la care căzuse acel nasture. Nici mie, Corniţă, nu-mi venea să cred. Privind prin lunetă drept la încheietorile hainei mele, astrologii împăratului hotărîră imediat:

— Se vede limpede, există şi alţi nasturi gata de a se desprinde, gata de a cădea peste împărăţia noastră...

Împăratul părea să ia o hotărîre de care era mulţumit. Un război e unul din lucrurile cele mai grele cu putinţă, dar rostogolirea nasturelui la picioarele sale era un lucru care nu trebuia îngăduit în împărăţia sa cu nici un preţ.

— E un împărat viteaz! şoptiră cei mai mulţi.

— Împăratul nu se teme de un nasture! spuseră alţii, privind chipul îmbătrînit al împăratului.

Am luat atunci hotărîrea să întreb politicos dacă nu s-a mai văzut în toată împărăţia sa un nasture căzut de la o haină.

— Era nasturele de la haina mea, Majestate, dacă vreţi.... Un biet nasture....

Străjile se şi repeziră la mine.

— E limpede că e nasturele de care se teme împăratul, ce mai staţi?

M-au legat şi m-au adus chiar înaintea împăratului. Întreg castelul era strîns în jurul meu. Trebuia să mărturisesc totul.

— Majestate, am spus, mi-am pierdut un nasture... Un nasture în Marea Voastră Împărăţie....

— Un nasture din alt secol, nu-i aşa?

— Un simplu nasture, Majestate!

Îi arătai locul de unde a putut cădea nasturele acela.

— Hîm, hîm, hîm, făcu împăratul, un nasture în împărăţia mea. Asta nu s-a mai văzut. Arestaţi-l!

Nu puteam crede cum împăratul acela nu vede locul de unde îmi căzuse nasturele. Străjile se repeziră iar la mine. Ajunsei, cum aveam să-mi dau seama, în pivnițele împărăției.

Am aflat că în timpul cît eram închis în pivnițele împărăției, astrologii calculaseră exact locul de unde căzuse nasturele.

— Acest lucru înseamnă că nasturele nu poate fi decît al acestui copil!

— Un nasture ca acesta nu apare decît o dată la o sută de ani!

— E bine să-l păstrăm ca pe o dovadă a științei noastre!

Porunciră străjilor să ridice nasturele pentru a-l pune într-o vitrină a castelului.

Împăratul se pregăti de război, dar pentru că din nici o parte nu venea nici un semn, dușmanul nerăspunzînd în nici un fel, străjile mă aduseră din nou în fața împăratului. Împăratul spuse:

— Moartea e singura pedeapsă pentru un nasture pierdut de la haină.

M-am gîndit mult la clipa execuției, fără să cred că acest lucru se poate întîmpla. Veni așteptata zi a execuției. Slujitorii se întrebau umblînd prin curtea împărăției:

— Și zice că-l cheamă Corniță....

— Ce nume e ăsta?

— O să moară pentru nasture sau va fi iertat?

Pînă una alta eram pe eșafod. Mulțimea mă privea înveselită.

— Și zice că-l cheamă Corniță....

— Cînd împărăteasa va face un semn din evantaiul său din pene de struț, îl spînzură pe Corniță sau cum îl cheamă....

Se făcu o mare liniște.

— E timpul să ne spui ultima dorință, băiete.

— Ultima dorință? Dar pentru ce?

— Se face că nu știe...

— Ultima mea dorință... Ultima mea dorință... Să-mi dați nasturele căzut înapoi, asta e ultima mea dorință...

Sfetnicii se strînseră, vorbiră între ei apoi spuseră:

— Această dorință nu se poate îndeplini, pentru că astfel ești absolvit de orice vină!

Începură să bată tobele. Mă gîndeam la Severin. Împărăteasa făcu

un semn cu evantaiul de struț. Eram urcat pentru spînzurătoare. Tobele încetară. Dar chiar cu o secundă înainte de a mă spînzura de-a binelea, mi se rupse de la haină un alt nasture, rostogolindu-se din nou la picioarele împăratului.

Împăratul înțelese că este un semn rău. Întreaga curte amuți la căderea nasturelui, părînd a fi cu mult mai îngrozitor decît primul. Din toți cei de față nimeni nu cuteză să ridice nasturele.

— Mă tem pentru viața mea, spuse încet împăratul.

Mulțimea era uimită. Cînd m-am văzut liber, m-am uitat în jurul meu, am coborît, și în tăcere m-am aplecat să ridic nasturele căzut. Toată curtea era uimită de curajul meu. De teamă, nimeni nu mai spunea nimic.

«Ce împărat războinic, pentru un nasture pierdut...» și am plecat.

Cum am ajuns în lumea necunoscută a roboților și mai tîrziu m-am urcat într-un nor argintiu

Am stat o clipă și m-am gîndit: ca să ajungi în lumea roboților, pe care nu o văzusem pînă atunci, trebuie mai întîi de toate să ai pistrui. Altfel nu se putea. Așa că am intrat în lumea roboților foarte repede, numai și numai pentru că aveam pistrui. Cînd intri pentru prima dată în această lume a roboților, pare că nimeni nu-ți aruncă nici o privire.

— Ah, priviți, priviți, am auzit un glas, Corniță s-a rătăcit în lumea roboților.

— Corniță? Cum așa?

— S-o fi rătăcit din nou în vreo poveste, pesemene....

M-am întors speriat; în jurul meu un mic grup de roboți, părînd a fi și ei mai degrabă tot copii. Se jucau, dar jocul lor îmi părea cu totul altfel decît al celorlalți, pentru că făceau un zgomot îngrozitor, pe care ei nici nu-l băgau în seamă.

— Ce fel de joc este ăsta? am întrebat cu teamă.

— Să nu te sperii, îmi spuse un roboțel.

Cu toții semănau unul cu altul atît de bine, încît era greu să-mi dau seama cine mi-a vorbit. Păream un biet omuleț rătăcit în marea și necunoscuta lume a roboților.

— Ce știi să faci? m-au întrebat imediat.

Am stat şi m-am gîndit. «Oare ce ştiam să fac?»

— Ştiu să mănînc halviţă!

Au început să rîdă cu toţii, făcînd un zgomot infernal, bătîndu-se unul pe altul pe umăr.

— Ştie să mănînce halviţă...

— N-am mai auzit de halviţă.

După cum vedeam, cuvîntul «halviţă» îi distra de minune sau poate mi se păruse mie.

— Şi mai ce ştii să faci?

«Oare ce mai ştiu eu să fac?»

— Am o cheiţă cu care pot să deschid orice boboc de trandafir încă neînflorit.

Credeam că am să-i dau gata cu lucrul ăsta. Dar micii roboţi nu prea erau interesaţi de aşa ceva.

— Ştiu să iau doctorii....

— Doctorii? Dar pentru ce?

— Cum pentru ce? Ca să ajungi împărat trebuie să iei doctorii, am minţit eu.

— Există doctorii ca să ajungi împărat?

— Există, cum să nu.

Lucrul acesta îi încîntă pe micii roboţi, care şi ei ar fi vrut să ajungă, într-o zi, împăraţi sau în orice caz oameni ai curţii. Nu auzisem pînă atunci ca vreun robot să ajungă împărat; roboţii rămîn toată viaţa roboţi....

— Aş vrea să ajung Robot-împărat....

— Cu toţii o să fiţi, numai dacă luaţi doctorii.

— Şi tu o să ajungi împărat? mă întrebară, aducîndu-şi aminte de doctoriile pe care le luam.

— Da, într-o bună zi am să ajung împărat. Dar voi ce ştiţi să faceţi?

Voiam să ies într-un fel din încurcătură. Se priviră unul pe altul, gîndindu-se ce ar trebui să răspundă unui omuleţ venit din altă lume. După zgomotul pe care îl făceau, mi-am dat seama că începuseră să gîndească. Cîţiva închiseră ochii, pentru a-şi aminti mai bine ce ştiau să facă. «Nu sînt decît nişte mici roboţi, aşa că nu trebuie să-mi fie teamă de nimic....» Într-adevăr, ce ştiau să facă aceşti

mici roboți? Cel mai mare dintre ei îmi vorbi în șoaptă:

— Știm să rupem petale de flori!

— Cum rupem cîte-o petală, cum adormim.

— Numai atît?

Din nou se priviră mirați ca și cînd întrebarea mea ar fi fost nepotrivită pentru ei. Începuseră să se gîndească adînc, adînc. Acum știam că gîndesc după zgomotul din interiorul lor. Pe piepturile micilor roboți se aprinse cîte un beculeț roșu. Asta însemna că ar fi trebuit să se grăbească cu răspunsurile, pentru că altfel s-ar fi defectat și nimeni nu i-ar mai fi luat în seamă de aici înainte. Unul dintre micii roboți se gîndise atît de mult, încît începuse să vorbească singur, fără nici un rost; din mîini îi alunecau mici fulgere, în semn că se topea. «Cînd un robot gîndește prea mult, ajunge să explodeze și nu mai este nimic de făcut», mi-am zis pe loc. Abia în cele din urmă mi-au răspuns:

— Știm să rupem petale de flori!....

— Cum rupem cite-o petală, cum adormim.

Era limpede că uitaseră că mi-au spus același lucru cu puțin timp înainte, dar nu mai aveam curajul să le amintesc asta. Ar fi însemnat să-i pun din nou să gîndească și cine știe ce s-ar mai fi putut întîmpla.

M-am despărțit de micii mei prieteni. Le-am scris pe o bucată de hîrtie cuvîntul «halviță», ca să-l poată ține minte. Așa încît un pămîntean dacă ar fi venit pe aceste locuri îndepărtate și i-ar fi întîlnit pe micii roboți, aceștia nu ar fi pronunțat decît cuvîntul «halviță» și el și-ar fi dat seama că cineva, un om, mai trecuse pe aici.

Aș fi vrut să văd întreaga lume a roboților despre care aflasem atîtea lucruri. Am plecat mai departe. Pe o bancă în lumina soarelui stăteau cîțiva roboți-pensionari. Se vedea că sînt pensionari după firele electrice care tremurau în clipa în care începeau să vorbească sau să citească ziarul de dimineață.

Pretutindeni erau statui ale marilor roboți din alte timpuri. Cu greu îi puteam recunoaște: războinici, învățați... Pe o alee trecea un bătrîn robot îngîndurat. Îmi spuse:

— Corniță, pentru că așa am aflat că te cheamă, știi care e cea mai mare descoperire a mea?

— Sînteți profesor?

— Da.

— Care este?

— Cea mai mare descoperire a mea este că toată această rouă,pe care o vezi și care se pierde în fiecare dimineață, trebuie s-o strîngem în plicuri albastre....

— Și cu plicurile ce facem?

— Le păstrăm pînă la adînci bătrîneți!

L-am privit cu admirație. Dar tocmai atunci am văzut că deasupra sa se învîrtea tot timpul o libelulă. L-am întrebat pentru ce asta, ce rost are o libelulă mereu deasupra capului său pentru că așa ceva nu mai văzusem.

— Este inspiratoarea marilor mele proiecte.... Uite, am putea iriga tot ținutul numai și numai cu ajutorul lebedelor care să tragă după ele, în fiecare dimineață, toate rîurile și fluviile.

— Asta e adevărat, am recunoscut.

— Sau mai putem face mari plantații de păpădie... Nu știu cum să-ți spun, dar toată biblioteca mea miroase a foi de dafin Așa că-ți dai seama....

L-am lăsat în urmă pe bătrînul robot cu gîndul de a privi la tot ce întîlneam în calea mea. Deasupra suus pluteau nori mari, liniștiți, de nailon, pesemne o invenție a bătrînului profesor. Undeva o floare-robot se defectase, un polițist era cu totul stînjenit deoarece o frunză căzuse pe șosea, chiar la picioarele sale, și încurcase toată circulația. Tuși o dată atît de puternic, încît pe loc se opri întreaga circulație. De fapt, cum mi-am dat seama, numai astfel dirija circulația, tușind și strănutînd tot timpul.

Seara începuse să se lase peste întreaga lume a roboților. Era o seară de vară liniștită, în care roboții se întorceau acasă, direct din cosmos. Zi de zi lucrau undeva departe de casă, în locurile în care se defecta vreo planetă sau vreun nor. Cînd un robot se întoarce acasă, el se șterge mai întîi la ușa casei sale de pulberea stelară, adusă din locurile cele mai îndepărtate. Luna apăruse pe cer și părea și ea un cap de robot. Era destul de tîrziu pentru un copil rătăcit în lumea roboților. Îndrăgostiții-roboți mai întîrziau prin oraș; îi recunoșteai după felul în care se priveau îndelung, înțelegîndu-se parcă din priviri, în timp ce inimile lor mecanice băteau în piept cu putere.

Mă întrebam cum trebuie să arate o lacrimă de robot?

Cum stăteam așa, am văzut de la depărtare luminile casei mele. Nu mă înșelam. Trebuia cu orice preț să mă întorc. Am rupt o garoafă cu gîndul că poate în felul acesta aș putea ajunge de îndată acasă. Dar nu se întîmplă nimic. «Ce trebuie să fac atunci?» Luminile casei se vedeau foarte bine, nu mai rămînea decît să vreau să mă întorc. Numai că distanța era prea mare ca să pot ajunge pe jos pînă acolo. Cum citisem undeva, am aruncat o batistă în urma mea, să văd ce are să se întîmple. Batista căzu și se prefăcu într-un nor argintiu. Am făcut cîteva semne de despărțire, m-am suit ușor în norul argintiu... O clipă mi-a părut rău de plecarea mea, dar trebuia să ajung acasă. Era și așa foarte tîrziu.

Cum trebuia să se sfîrșească o poveste sau cîte ceva despre caleașca cu care m-am întors

Îmi părea că am ajuns la capătul unei călătorii in care văzusem atîtea și atîtea lucruri. În drum spre casă, craii și prinții îmi făceau semne din mînă, în urma mea rămînea un castel, apoi încă unul.

— Ce fel de caleașcă e aceasta? am întrebat pe un slujitor

Am plecat doar din lumea roboților într-un nor argintiu....

— E o caleașcă cu ferestre mici, din coji de nucă.

— Toată caleașca miroase a iasomie?

— Toată, Corniță.

— Atunci e bine. Nimeni din cei de-acasă n-o să simtă pe unde am fost. Mirosul de iasomie o să le facă bine.

Pe scărița caleștii tocmai mă saluta omul care se rătăcise într-o oglindă.

— E caleașca ta, Corniță, pentru tine am adus-o.

— Ah, vă mulțumesc, altfel nu aș fi ajuns acasă niciodată.

Iepurii fugeau înaintea caleștii mele, zmeii chiuiau, împărații și sfetnicii îmi arătau drumul.

— Ce se vede acolo? am întrebat...

— Căpcăunii se joacă cu confetii...

Balaurul cu frică pentru țîrîitul greierilor mă însoțea ca un bun prieten. Arcașii multor împărați îmi trimiteau săgeți din poleială, în amintirea locurilor prin care trecusem. În urma mea era un întreg convoi, în semn că povestea se terminase chiar în acea noapte în care

mă rătăcisem într-o poveste atît de lungă. Întreg drumul era luminat de păpădiile care-și trimiteau noaptea luminile lor palide. Înaintam printre atîția prieteni, prin mulțimea aceea. Panglici de toate culorile acopereau întreaga caleașcă. Cu toții mă recunoșteau amintindu-și faptele prin care trecusem cu adevărat sau prin care mi se păruse că ar fi fost cu putină să se întîmple.

Alaiul creștea cu alți și alți cunoscuți și necunoscuți curioși de a ști peripețiile prin care trecusem.

— Bine, dar nu e altul decît Corniță....

— Cel care și-a pierdut nasturele de la haină și apoi...

Trebuia să-i salut pe fiecare printr-o mică plecăciune, în semn de mulțumire pentru tot ce făcuseră pentru mine în tot acest timp. Cînd caleașca era aproape gata de plecare, am văzut pe un cîmp înflorit pe micuța Severin. Încerca să rupă un mărăcine. Abia am putut să strig:

— Severin, nu rupe mărăcinele.... O să fie furtună și nu o să mai pot pleca....

Se opri cînd mă văzu urcînd în caleașcă și îmi făcu un semn de despărțire.

— Hei, dar ce se vede acolo....

— A, e tot căpcăunul...

— Și ce face? am întrebat.

— Strînge în brațe nori ca să-și arate puterea.

Am urcat în mica mea caleașcă și am plecat. Piticii îmi luminau drumul cu micile lor felinare. Tot ce mi se întîmplase trebuia povestit de îndată, pentru că totul era adevărat. De-abia cînd am reușit să cobor din caleașcă am văzut că pe spatele caleștii mele scria cu litere mari că povestea se sfîrșise...

Cuprins

Lector: IOANA RICUS
Tehnoredactor: FLORICA WEIDLE

Dat la cules 3.IV.1976. Bun de tipar 5.VI.1976.
Apărut 1976. Comanda nr. 1216. Tiraj 27 300. Broşate 27 300.
Coli de tipar 5.

Tiparul executat sub comanda nr. 60 179 la
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piaţa Scînteii nr. 1
Bucureşti — Republica Socialistă România

Lei 4.50